

V. I. LENIN

komunista, revolucionář, myslitel

www.komsomol.cz

Každý přizná, že pošetile, ba zločinně si počíná armáda, která se necvičí ve zvládnutí všech druhů zbraní, všech bitevních prostředků a operačních metod, kterými disponuje nebo může disponovat nepřítel. To platí však o politice ještě více než o vojenství. V politice je možno ještě méně předvídat, který prostředek boje bude za těch nebo oněch budoucích okolností pro nás vhodný a prospěšný. Neovládáme-li všechny metody boje, může nás stihnout velika — někdy dokonce rozhodující — porážka, jestliže na naší vůli nezávisící změny v postavení jiných tříd si vyžádají takové formy činnosti, které zvlášť slabě ovládáme. Ovládáme-li všechny operační metody, jistě zvítězíme, i když nám okolnosti nedovolí použít zbraně, která je pro nepřítele nejnebezpečnější, kterou mu můžeme nejrychleji zasadit smrtelné rány, neboť tlumočíme zájmy skutečně progresivní, opravdu revoluční třídy.

V. I. Lenin: Dětská nemoc levičáctví
v komunismu (1920)

SVAZ MLADÝCH KOMUNISTŮ Československa

Jungkommunistenverband der Tschechoslowakei
Union of Young Communists of Czechoslovakia
Союз молодых коммунистов Чехословакии

občanské sdružení zaregistrované Ministerstvem vnitra ČR 29. 10. 2008
(IČO: 26580861)

sídlo: Rybářská 28, 603 00 Brno

centrální internetové stránky: www.komsomol.cz

centrální e-mail: smkc@komsomol.cz

místopředseda SMKČ David Pazdera: ksmbrno@seznam.cz, tel. +420 731 814 649

ČESKOSLOVENSKÁ MLADÁ PRAVDA

č. 6/ 2011

Zaregistrováno MK ČR E 18907
Vyšlo v listopadu 2011

Šéfredaktor: Lukáš Kollarčík

Redakční rada: Lukáš Kollarčík, Petr Kračmar, David Pazdera,
Martin Peč, Lukáš Vrobel

Redakce nemusí souhlasit s názory mimoredakčních autorů

(Mladá pravda ročník 17)

Proletáři všech zemí, spojte se!

LISTOPAD 2011
ČÍSLO 6
ROČNÍK 3

ČESKOSLOVENSKÁ MLADÁ PRAVDA

ČASOPIS SVAZU MLADÝCH KOMUNISTŮ ČESKOSLOVENSKA

Pryč s
diktaturou
buržoazie!

www.komsomol.cz

**PRYČ
S ANTIKOMUNISMEM!
STOP
PERZEKUCI
POKROKOVÉHO
HNUTÍ! MYŠLENÍ
NELZE ZAKÁZAT!**

Vážime si bojovníkov proti fašistom a banderovcom

Aj tento rok si komunisti z Československa uctili bojovníkov proti fašizmu, či už tých, ktorí pôsobili počas vojny, ale aj tých, ktorí bojovali proti banderovským bandám po vojne. Akcie sa zúčastnilo viacero organizácií. Stretnutia sa vo veľkom pravidelne účastní Klub českého pohraničia, ktorý pôsobí v oboch častiach Československa, Komunistická strana Slovenska, Socialistický zväz mladých, Svaz mladých komunistů Československa, Spoločnosť vedeckého komunizmu a občianske združenie „Vojaci proti vojne“.

Tento rok akcii pralo počasie a účasť bola podstatne vyššia ako minulý rok. Úspech sa ale dá skôr pripisovať lepšej informovanosti a organizácii ako počasiu.

Podujatie sa začalo pri pamätníku francúzskym partizánom, ktorí spolu s ďalšími antifašistami operovali práve v okolí Strečna a dokázali ho brániť oproti oveľa lepšie vyzbrojenej nemeckej armáde. Na Strečne vystúpilo viacero rečníkov. Hovorilo sa najmä o novej hrozbe fašizmu a ďalších vojen, ktoré prichádzajú vo vrcholnom štádiu kapitalizmu. Zástupca o.z. Vojaci proti vojne podotkol, že aj keď nie sú peniaze na školy, nemocnice a verejné služby, na vojny sú peniaze vždy. Kapitalizmus so svojimi protirečieniami a dôsledkami je živnou pôdou pre narastajúci fašizmus. Sám systém, aby nepoukazoval na skutočné príčiny sociálneho úpadku, hádže vinu na pracujúcich a vyvoláva nacionalistické nálady. Na pomoc mu prichádza fašizmus, ktorý namiesto toho, aby prestal s vykorisťovaním jedného národa druhým, aby zabezpečil spravodlivé prerozdelenie zdrojov, všeobecný prístup k práci a vzdelaniu, práve naopak – toto vykorisťovanie ešte zvýši. Namiesto toho, aby zrušil vykorisťovanie človeka človekom, zavedie a rozšíri vykorisťovanie pre domácu buržoáziu.

Akcia o hodinu pokračovala v obci Varín, kde sme si pripomenuli bojovníkov proti banderovcom, a nie len pripomenuli, pretože jeden z nich sa prihovoral dnešným mladým. Posledný pietny akt sa konal pri neďalekom pamätníku SNP. Počas celej akcie boli k dispozícii brožúry, tričká a tlač SZM. Akciu tiež mnohí využili na bližšiu osobnú komunikáciu a prehĺbenie spolupráce v rámci komunistického a antifašistického hnutia.

Stanislav Pirošík
www.szm.hng.sk

Zahájení petiční kampaně proti školnému v Brně

V pondělí 19. 9. se v Brně uskutečnily první dvě petiční akce občanského sdružení SOS student, mimo mě se jí účastnil zmocněnec petičního výboru Michal Kostka a členové Svazu mladých komunistů Československa - Komunistického svazu mládeže (SMKČ-KSM), člen Ústřední rady (ÚR) SMKČ i ÚR KSM Jiří Hráček, který je zároveň předsedou brněnské Komise mládeže Komunistické strany Čech a Moravy (KSČM) a odpoledne se mohl již připojit i místopředseda SMKČ a člen ÚR KSM David Pazdera.

Sešli jsme se kolem 11. hodiny dopolední na smluveném místě, ale z důvodu nepříznivé počasí jsme byli nuceni přehodnotit místo konání petice. Rozhodli jsme se pro velmi frekventovaný podchod mezi Hlavním nádražím a Obchodní galerií Vaňkovka, kudy během dne projdou stovky lidí. Reakce kolemjdoucích byly z velké většiny kladné, vyslovovali se proti současné vládě a petici rádi podpořili. Michala Kostku oslovila v této věci jak Česká televize, tak některá rádia. Média přišla za námi kolem 12. hodiny, natočena byla krátká reportáž s Michalem a Jirkou, ale hovořit jsme mohli pouze do rádia.

Na tomto stanovišti jsme setrvali asi do jedné hodiny. Spokojeni s podporou občanů a počtem podpisů jsme se domluvili na pauze na oběd a opětovném čase a místě srazu, tentokrát přímo na hlavním nádraží.

kapitalistické zrůdy).

Václav Havel, zločinec národa a vlastizrádce, nesplnil jedinou věc ze svého vylhaného projevu, z kterého kape pach majetků, a ohlušující průlom Benešovy bariéry byl utlumen korupcí, jež je v tomto státě přirozeným průvodním jevem podnikatelských aktivit...

Zamysleme se, kdo jsme. Zda jsme ti, kteří jsou vlastníky firem, vykořisťovatelé? Nebo jsme součástí celku obyčejných lidí, kteří nevlastní firmy, ale pracují a nabízejí svoji práci - pomáháme kapitalistům zvyšovat jejich životní úroveň? Chceme důstojný život? Zasloužíme si důstojný život? Proč by měl mít někdo důstojný život a jiný ne, i když reálně pracuje?

Dalibor Špidla

Vzkaz marťanům v KSČM

Když jsem si na webových stránkách Džuniorprojektu EU (juniorproject.eu), velmi nenavštěvovaných, přečetl zoufalou, sebeobhajující reakci Romana Janoucha na odpověď předsedy SMKČ a člena ÚR KSM Lukáše Kollarčíka na sprostý útok v Haló novinách na něj, SMKČ-KSM a nejlepší období našeho národa, zdvihlo mě to ze židle (což se mi už často nestává, za těch 10 let v KSČM mám již vypěstovaný dost silný žaludek). Ale tohle je opravdu drzost neskutečná.

Romane, tomu spru a kladivu, Gottwaldovi a KSČ vděčíš úplně za všechno. Pokud si to nemyslíš, spolu s Dolejšem, Filipem a dalšími byznysmeny, buďte tak hodní, vraťte celý majetek KSČ, který jste dostali za to, že na KSČ plivete, vyhoďte prakticky celou členskou základnu, kterou neoprávněně obelháváte, že máte něco společného s marxismem, vyházejte všechny funkcionáře, kteří v životě Gottwalda uctili, a dejte osmdesátku okresních výborů, které máte díky KSČ, těm, kteří se ke KSČ hlásí a ty a ta tvoje skupina marťanů odleťte na Mars s hostinským Paroubkem a založte tam stát autentické levice (jestli pro tebe Paroubek pro svou předchozí adoraci Února nebude moc "doleva").

Já jsem zaznamenal reakce pracujících (to jsou ti, co nemají čas psát pičoviny do Haló novin) a ty zdesil především Dolejš svým opakovaným přihlášením se ke sjezdu KSČ, který v prosinci 1989 dokončil likvidaci socialismu, na nějž oni vzpomínají a vy z něho už 22 let žijete. A hlavně už, prosím tě, nepiš do bývalé přílohy Rudého práva.

David Pazdera

PŘIJĎTE VYJÁDŘIT NESOUHLAS S BÍDOU KAPITALISMU U PŘÍLEŽITOSTI 22. VÝROČÍ VÍTĚZSTVÍ KONTRAREVOLUCE V ČSSR!

Regionální rada odborových svazů Jihomoravského kraje vás zve na protestní shromáždění, které se bude konat ve čtvrtek 10. listopadu 2011 od 16 hodin na Malinovského náměstí v Brně.

Ve čtvrtek 17. listopadu 2011 v 16 hodin na Malinovského náměstí v Brně bude vystaveno vysvědčení vlády. Přijďte také!

Ve čtvrtek 17. listopadu 2011 od 15 do 19 hodin na Václavském náměstí v Praze proběhne demonstrace proti vládě - braňme se reformám! Vláda pokračuje v bezprecedentním útoku na veřejný sektor, na sociální práva občanů a tím i na základy demokracie. Demonstraci pořádá ProAlt -

iniciativa pro kritiku reforem a na podporu alternativ a Unie bezpečnostních složek.

17. LISTOPAD - MEZINÁRODNÍ DEN STUDENTSTVA

Pražská rada KSČM pořádá ve čtvrtek 17. listopadu 2011 od 12.30 u Hlávkovy koleje, Praha 1, Jenštejnská 1, u příležitosti Mezinárodního dne studentstva pietní akt za studenty popravené a umučené fašisty. Mezinárodní den studentstva připomíná události z noci z 16. na 17. listopadu 1939, kdy došlo k rozsáhlému zatýkání v řadách českého studentstva a popravě devíti představitelů studentských organizací. 1200 studentů bylo následně internováno v koncentračním táboře Sachsenhausen-Oranienburg, 35 z nich útrapy koncentračních táborů nepřežilo. České vysoké školy byly uzavřeny.

hyperinflaci, zadlužení republiky z následků kuponové privatizace, sedí na Hradě a kradeným perem ze země prezidenta Salvatora Allendeho ejakuluje písemnou formou ódy na oslavu všemocné ruky trhu.

Když Václav Havel hovořil ve svém „projevu, na který se nezapomíná“, ještě nikdo nevěděl, že snad dojde na placené zdravotnictví. Kdybyste někomu v roce 89 řekli, že se bude platit za zdravotnictví, asi by se vám vysmál. Dnes už se lidé nesmějí, spíše pláčou. Ovšem zdravotnictví není jediná položka v neoliberální seznamu. Vzdělávací systém se v současnosti stane ještě nedostupnějším, než tomu bylo doposud. Asociální, sociálně-fašistická vláda připravuje zavést kapitalizaci vzdělávacího systému, což já považuji za krok zpět před rok 1948.

Vysoké školství (věřím, že takto dopadne i vzdělání základní a střední) podle pravicových sociálfašistů a přísluhovačů korporací bude vypadat asi takto:

1. Student pocházející z rodiny, v níž rodiče nevlastní firmy a výrobní prostředky, bude podléhat zrůdnostem bankovních korporací a ekonomických teroristů. Tím, že rodina nebude mít na uhrazení školného a student sám si nebude schopen zaplatit školné, vystaví se „dluhové pasti“ a po ukončení studia získá bonus v podobě dlouhodobých dluhů. Mladý člověk dostane od korporací na výběr: rozvoj osobnosti a seberealizace, nebo splácení dluhů bankám! Jistě nemusím dodávat, že taková sociálně fašistická politika je pro stát likvidační, kde není prostor na pořízení dítěte a založení rodiny, pokud tedy nejde o neplánované rodičovství či selhání antikoncepce atp. Postavení lidí na nerovném trhu práce, kde hlavní slovo má zaměstnavatel (zaměstnanec pouze přistupuje na podmínky kapitalistů, jelikož existenční důvody a vysoká míra nezaměstnanosti kapitalistům nahrávají), bude opět srazeno hlouběji ke dnu s vysokou pravděpodobností, že absolvent nenajde ani práci s nízkým absolventským platem. Dluhová past je primárně připravena na lidi, kteří by rádi studovali, žel jejich největším proviněním je to, že pocházejí z rodiny, která nevlastní firmy.

2. Druhá verze je kratší, jelikož student pochází z rodiny, kde alespoň jeden z rodičů vlastní firmu (neprodává svoji pracovní sílu za mzdu poníženou o nadhodnotu). Student z bohaté rodiny bude mít po svých studiích velice dobrý životní start. Vzdělání absolvuje v klidu beze stresů z nejasné budoucnosti a celá jeho kariéra bude postavena na základech finančního zajištění rodičů. Student z bohaté rodiny vystupuje za peníze rodičů a nastartuje svůj život bez dluhů s možností pracovat u „tatínka ve firmě“.

Je možné mlčet v případech postupného zavádění finanční závislosti a otroctví v otázkách základních a sociálních? Je zcela jisté, že revoluce v historii lidstvo vždy nasměrovaly správným směrem. Neříkám, že vždy byly úmysly v plném rozsahu uskutečněny dobře, ale je jasné, že socialisté a komunisté postupně zbourali výrazné otrokářské prvky kapitalismu a snažili se ubránit kapitalismu s cílem zvýšit sociální postavení člověka.

Je možné, aby se vzdělání, které je nezbytné pro uspokojování potřeb získanou prací, stávalo výsadou bohatých? Je v pořádku, aby se společnost vracela zpět k systému typu: vzdělání pouze výsadou mocných? Není smyslem a cílem společnosti směřovat k vyspělosti tak, aby se lidé postupně obohacovali výdobytky vědy a techniky s tím, že jejich každodenní život bude zjemňován a usnadňován?

Jednou jsem slyšel zajímavou frázi v souvislosti s tématem ničení přírody a druhů živočichů. „Likvidací své přítomnosti lidstvo likviduje svou budoucnost.“ Tato věta mi utkvěla v paměti a myslím si, že člověk likvidací sociálního systému v současnosti zlikviduje komfort a kvalitu života v budoucnosti. Likvidací vzdělání se nenarodí děti, které by se narodily – lidé při nedostupnosti vzdělání nedosáhnou na platové hranice, které by pokryly náklady na budování rodiny a nezapočnou rodiny... Vznikne vyšší procento nezaměstnanosti a bída.

Závěrem bych jen uvedl „projev, na který se nezapomíná“:

„Komunisté vás budou strašit nezaměstnaností, není to pravda, ničeho se nebojte. Dvacet let tvrdila oficiální propaganda, že jsem nepřítel socialismu, že chci v naší zemi obnovit kapitalismus, že jsem ve službách imperialismu, od něhož přijímám tučné výslužky, že chci být majitelem různých podniků... Byly to všechno lži, jak se záhy přesvědčíte, protože tu brzy začnou vycházet knihy, z nichž bude zřejmé, kdo jsem a co si myslím. Slibuji vám, že funkci prezidenta vezmu na jedno volební období, ale pak bych se chtěl věnovat práci dramatika. Také vám slibuji na svou čest, pokud se za mého volebního období nelepší životní úroveň v ČSFR, sám odstoupím z funkce.“ (Václav Havel 16. 12. 1989)

Havel prolomil Benešovy dekrety a sápal se na majetky. Havel zavlekl do republiky kapitalismus. Opilec Havel spolupracoval s bývalými komunisty a byl nastrčen jako loutka, současně věděl dopředu, že bude revoluce, tedy pouze Velká listopadová Kapitalistická Revoluce, neboli kontrarevoluce. Systém sociálně spravedlivější byl nahrazen systémem přímo produkujícím nezaměstnanost, bezdomovce, fašizoidní charakter (od prostých xenofobů, až po neoliberální sociálně fašistické ekonomy a zlodějské

jak se říká v Brně, "pod hodinama". Na druhou část petiční akce už tedy dorazil i David Pazdera a tak jsme se, posílení o jednoho člena, pustili znovu do práce. Nasbírali jsme několik podpisů, lidé už ale byli méně ochotní, spěchali se schovat, protože žel začalo opět pršet, a domů, unavení po práci. My jsme se tedy taky rozhodli přesunout na strategičtější místo. Vzhledem k počasí, zamířili jsme opět do podchodu, kde jsme "peticovali" ještě nějakou dobu. Den i akci jsme zhodnotili jako úspěšnou, nasbírali jsme více než 200 podpisů, poté jsme se uchýlili k dodatečné diskusi a zasloužené troše odpočinku do nedaleké kavárny.

Petiční archy jsme pak také měli další den na akci Společnosti česko-kubánského přátelství (které jsou zde v Brně, na rozdíl od akcí KSČM, hojně navštěvované nečleny strany a mladými lidmi) v budově Městského výboru KSČM v Brně, na setkání s novým kubánským chargé d'affaires v České republice. Archy, se spolu s těmi za osvobození pětice kubánských národních hrdinů vězněných v USA, rychle zaplňovaly.

Další brněnská petiční akce se konala ve čtvrtek 22. 9. přímo v centru Brna, v uzlu městské hromadné dopravy, Mendlově náměstí. Na tomto místě se v dopoledních hodinách, kdy se petice konala, pohybuje obrovské množství lidí. I další petiční akce se zúčastnil tým ve stejném složení, tedy Michal, David a Jirka a opět moje maličkost.

Vzhledem k tomu, že počasí bylo vydašené, lidé byli vstřícnější, více diskutovali, vyjadřovali nám podporu, přesto se ale našly i spíše kuriozní postavy s misty i trestnými názory jako starší muž, který nás agitoval pro volbu lidovců, kteří "se postaví těm nepřizpůsobivým" a "že Hitler věděl, jak se s nepřizpůsobivými vypořádat"... Po tomto jeho výroku jsme jej od nás rázně odehnali. Doufáme, že jeho názory jsou mezi voliči lidovců ojedinelé...

Nasbírali jsme opět velké množství podpisů, snad i proto, že jsme měli s sebou vyrobenou výraznou piketu přímo pro tuto akci s textem PETICE PROTI ŠKOLNĚMU a plakátem SMKČ, takže k nám přicházeli i lidé sami, které bychom jinak, jednotlivě, těžko stihli všehny oslovit.

Já jsem musela petiční akci opustit dříve kvůli studijním povinnostem, ale kluci pokračovali, jak jsem se později optala, s úspěchem.

Školné nesmí projít!

Tanja (www.ksmprobrno.wbs.cz)

Přes 200 občanů na pietním aktu k uctění památky strážmistra Honzátka

Jaroslava Honzátka, příslušníka SNB, podřízl před 60 lety na stanici v Čelákovících Ctírad Mašín. Jeho skupina si tam chtěla pořídit zbraně, aby se mohla prostřílet na Západ. Přes dvě stovky lidí si jeho smrt ve středu 28. 9. 2011 připomněly. Nechyběl ani Honzátkův syn. Pietní akci svolala KSČM Čelákovice a Klub českého pohraničí. Zhruba dvě stě třicet lidí se sešlo před domem, kde se vražda stala v noci 28. září 1951 a kam se znovu vrátila pamětní deska s textem o "zákeřném Honzátkově zavraždění teroristy". Ta na domě visela do roku 1989, pak byla odstraněna. Pravdu však nelze umlčet a bývalý policista Kříž předal fotodokumentaci zločinů, která měla být po roce 1990 zničena. Naštěstí se podařila zachránit.

Mezi přítomnými byli kromě komunistů také nezařazený poslanec Stanislav Huml. „Přijel jsem uctít památku oběti prachšprosté vraždy. Mašínové byli vrazi. Jinak se to nazývat nedá,“ řekl Huml. Zdůraznil, že nepřijel s komunisty, kteří se před dům dostavili také s praporem s podobiznou prezidenta Gottwalda. „Nectím ani Stalina, ani Gottwalda, ani Mašíny,“ dodal Huml. „Glorifikovat a oslavovat trestný čin je velmi nemravné,“ řekl v projevu. Zavzpomínat na svého otce přišel také Honzátkův syn. Honzátka zemřel rukou Ctírada Mašína na stanici SNB. Honzátka nejdříve omámili chloroformem, poté ho

Ctirad Mašín podřízl skautskou dýkou. Členové odbojové skupiny bratrů Mašínů zabili v tehdejší Československu tři lidi. Několik dalších obětí mezi německými policisty si vyžádal v roce 1953 jejich útek do západního Berlína. Skupina měla šest členů. Václav Švéda, Zbyněk Janata a Ctibor Novák, který se však jejich dobrodružné cesty osobně nezúčastnil, byli zatčeni a popraveni. Ctiradu Mašínovi, Josefu Mašínovi a Ioni zesnulému Milanu Paumerovi se podařilo probít. Paumer se po roce 1989 vrátil do vlasti. Mašínové návrat odmítli.

Členy skupiny nevyznamenal prezident Václav Klaus ani jeho předchůdce Václav Havel. Mašínové a Paumer však získali plakety předsedy vlády od bývalého premiéra Mirka Topolánka (ODS). Nedávno zesnulý Ctirad Mašín a jeho bratr Josef dostali před časem od vlády vojenské vyznamenání Zlatá lípa, což v projevu zkritizoval místopředseda KSČM Stanislav Grospič. Vláda se podle něho nešťítí glorifikovat vraždu a vydávat ji za hrdinský čin. "Jestliže jsou oslavováni vrazi, jako je Ctirad Mašín, pak už Česká republika není demokratickou zemí, ale vykouřila k fašismu," řekl Grospič.

remiér Petr Nečas (ODS) zdůvodňoval před několika dny udělení vyznamenání citací ze zákona o protiprávnosti komunistického režimu. Norma říká, že režim byl zločinný a odpor občanů proti němu byl legitimní, spravedlivý, morálně oprávněný a je hodný úcty. Čímž pošlapal veškeré základy právního státu.

převzato z <http://www.ovkscm.estranky.cz>

Komsomolci v Čelákovicích jasně vyjádřili, že teroristická vražda nevinného je zločin

28. září 2011 se v Čelákovicích, městě to v Polabské nížině, konal pietní akt k výročí 60. let od zavraždění štábního strážmistra Jaroslava Honzátky, který byl zavražděn teroristickou skupinou bratrů Mašínů (kteří na rozdíl od svého otce nebojovali za svobodu, ale proti svobodě, jak při svém loupežném úprku na Západ, tak později proti Vietnamu ukázali). Sraz byl v 9:30 na vlakovém nádraží v Čelákovicích, kam jsme se sjeli nejčastěji z Prahy, středních Čech, ale i z Vysočiny, Brna či východních Čech. Průvod relativně mohutný (dle názoru pořadatelů až mimořádný, dle režimních novinek přes stovku, dle mého názoru mezi 200 a 250 účastníky i s místními) se vydal krátkou cestu od nádraží

k dnešní prodejně elektro, dříve strážnici Sboru národní bezpečnosti (která byla po útoku brzo zrušena a byla zde umístěna pamětní deska, po Sametovém převratu odstraněná).

Pietní akt započal československou hymnou (kapitalismus ani Klaus s Mečiarem nás nerozdělili), již salutovali okolní policisté, což potvrzuje, že všichni nejsou jako ti, co rozhánějí protifašistické a protirežimní bloky a demonstrace. Byly položeny květiny a svíčky. Projevy započal František Kovanda, historik z Klubu společenských věd. Upozornil na přerušování historie, nejen v případě bratrů Mašínů, a používání k útokům na poctivé komunisty. Zajímavou informací bylo, že Jaroslav Honzátka, který podle vrahů byl "zločinný komunist", složil přísahu SNB v roce 1945 a v roce 1948 - v obou případech byl prezidentem Beneš, tedy všichni, co mu přísahali věrnost, byli zločinní komunisté - to je logikou SdP.

Po projevu Fr. Kovandy následoval projev s. místopředsedy KSČM Stanislava Grospiče, který upozornil, že elitáře (tj. vládnoucí třídu), pokud jsou schopni podobného vyzdvihování takových zrůdností, jako byl čin Ctirada Mašína, vede tato politika k fašistické diktatuře a absolutnímu morálnímu odpadu a rozkladu (což mohu potvrdit, když jsem pořizoval snímky pietního aktu, projela po dané ulici míchačka, kde měl řidič v kabině vyvěšenou vlajku Konfederace - vlajku rasistického Jihu - a orlici velmi podobnou té nacistické. Na internetu jsem viděl, že i Klausova hlásná trouba Hájek si ji vyvěšuje na chatě. Nu, zajímavé.)

Po projevu s. Grospiče promluvil Stanislav Huml (mimo nich zde byli z poslanců i s. Marta Semelová a Jan Klán - který je známý tím, že nejspíš chápe marxismus lépe než Vladimír Ilič Lenin, také svou fialovou košili nejspíš podpořil nervovou soustavu svého oblíbence Kalouska, aby vydržela). Stanislav

Mají všechny děti a mladiství stejný přístup ke vzdělání?

Otázky, odpovědi, úpadek, pokrok, jsou parametry společnosti, které vždy pramení ze společenského uvědomění, společenské úrovně a geokulturního vývoje. V minulosti bylo vzdělání spojeno s náhodnými objevy v prvobytně pospolné společnosti, která svým nevykořisťovatelským způsobem postupně přicházela na to, jak zkvalitnit své živobytí, svůj blahobyt. Dá se říci, že poznatky, které skupiny prvních lidí získaly, byly přenášeny z otce na syna, z generace na generaci, kde důležité vědomosti a životní zkušenosti se rovnoměrně rozprostíraly mezi všechny obyvatele a členy daných společností.

Jak se společnost vyvíjela a nepřírodně kastrovala, vzdělání se začalo pomalu stávat pouze výsadou „vyvolených“ skupin. V pozdějším období bylo vzdělání výsadou mocných a církevních hodnostářů, jenž byli nositeli vzdělanosti. Chudí lidé, nevolníci, později pracující vykořisťováni feudály, si nemohli dovolit vzdělávat sebe a svoje děti, a proto byli odsouzeni pracovat 16 a více hodin pro pány, kterým z nenasytnosti rostla jejich chamtivá břicha.

Všeobecný školní řád byl u nás zaveden roku 1774, kde Marie Terezie reagovala na společenskou nezbytnost a potřebu vzdělanosti obyvatelstva. Tento akt sice nebyl plnohodnotným klíčem ku vzdělanosti všech mas, avšak významným počínem.

Dokonce i ve 20. století nebylo vzdělání samozřejmostí ve všech zemích a miliony lidí neměly přístup k osobnímu rozvoji, kterým vzdělání samozřejmě je.

Negramotnost se začala potlačovat také velkými revolucemi. Obrovským úspěchem SSSR byla politika zkvalitnění životní úrovně, do které bylo nezbytné zařadit vzdělávací programy politiky všeobecného přístupu ke vzdělání. Například Ukrajina se těší vysoké míře gramotnosti a vede světový žebříček. Soubor socialismu s kapitalismem zapříčinil rozvoj vědy a techniky, vesmírných programů, počítačů a internetu, tedy nových oborů lidské činnosti, kde byla vysoká poptávka po vzdělanosti obyvatelstva na obou stranách.

Kdybychom si dnes mysleli, že vzdělanost je na celé planetě samozřejmost, byli bychom velice naivní. Venezuelský prezident Hugo Chávez, světově uznávaný politik a oponent kapitalismu, který rází směr socialismu 21. století, zavedl vzdělávací programy pro nejchudší obyvatelstvo širokých věkových kategorií. Kapitalismus přivedl obyvatele Venezuely na dno a zdevastoval obyvatele bohaté země, kde životní úroveň neodpovídá možnostem v závislosti na nerostném bohatství. Zisky znárodněných kapitalistických korporací, které rozkrádaly ropu Venezuely, již neslouží k akumulaci kapitálu jednotlivými kapitalisty, nýbrž celému lidu Venezuely, jenž může stále zvyšovat životní úroveň obyvatelstva. Hugo Chávez pochopil, že znárodněním zlodějských firem lze ze získaných prostředků posunout HDI (human development index) obyvatel výše. Podobně tomu bylo i na Kubě, kde přes všechna embarga, již hroutícího se kapitalismu USA, byla zvýšena míra vzdělanosti, ale také vybudováno jedno z nejvyspělejších zdravotnictví světa, samozřejmě bezplatně.

Dále bych zmínil, že podle veřejně dostupných statistických dat, průměrná délka života na Kubě je o 1,7% vyšší než v ČR. Kolem roku 1979 na Kubě byla průměrná délka života na podobné úrovni jako v ČSSR, avšak po tomto hraničním období byla tehdejší ČSSR Kubou převyšena. Dále v porovnání s celosvětovými daty si Kuba nevede vůbec špatně a na žebříčku si stojí o 0,2% lépe než USA.

Minulý týden jsem byl na setkání s pracovníky velvyslanectví Kubu Fermínem Gabrielem Quinonesem Sánchezem a Nelsonem Tamayem, kde padly zajímavé důkazy o tom, že kapitalismus nerovná se pokrok a stoprocentní recept na kvalitu života. Kuba se chystá na provedení reformy, avšak obávám se, že celá situace bude přinášet kontrarevoluční rizika. Co jsem tak vyzníval, při špatných krocích v zemi revolucionářů Fidela Castra a Ernesta Che Guevary, kteří bojovali proti kapitalistickému vykořisťování, je nutno obávat se pomalých plíživých kapitalistických a vykořisťovatelských prvků. Když jsem slyšel o kubánských reformách, měl jsem pocit, že poslouchám snad o Klausově „transformaci“, která transformovala obyvatele těžící z výdobytků socialismu na žebračky, nezaměstnané, bezdomovce, tedy ty, kteří místo jistoty socialismu dostali nejistoty kapitalismu...

Podivný to stát je ta Česká republika. Zločinec Václav Havel, pocházející z kolaborantské rodiny (jejíž majetky byly nabyty udáváním židů nacistům), který obelhal národ, je nám vnucován jako modla, Václav Klaus, zločinec, jenž se podílel na největším podvodu v historii – kuponové zlodějině,

MÁTE SLOVO?

Večerní hodiny na České televizi byly zpestřeny pořadem Máte slovo, který se týkal klasického – většinou předvolebního - evergreenu, tj. tématu zákazu KSČM. Na straně zakazujících žlučovití fanatici, na straně hájící existenci strany Lukáš Kollarčík (předseda SMKČ) a ti druzí. Ti druzí tj. poslanec Dolejš, jehož knihou v posledních měsících listujeme, abychom poznali, co to vlastně ten socialismus je a kdeže se ta chyba udělala. Pak mládenec, který zpracovával za peníze daňových poplatníků analýzu o zrušení či přežívání KSČM.

Kuriozní sešlost antikomunistických mumíí v čele s mladým dogmatickým klerikálem z TOP 09 prskala své argumenty na úrovni žáka, který ani nedočetl pofiderní učebnice dějepisu pro 9. třídu. Není třeba příliš mnoho fantazie, abychom si takovou sešlost v čele s tím mladým Koniášem představili o řadu desetiletí nazpět při pálení knih Karla Marxe o několik kilometrů více na západ... Výroky účastníků byly ještě pod úrovní klasického žargonu komunistobijců, jak jej očekáváme na veřejnoprávní televizi, kterou sami dotujeme. Na každou otázku bylo svoláno „A co Stálin“, pak se goebbelsovský slovník už vůbec nebrzdil a desetimilionové cifry mrtvých z dob Stalinovy éry jen litaly – ke škodě televizních diváků, kteří asi mylně očekávali něco konkrétního. Jako nestranný pozorovatel na místě tzv. oponentů seděl autor analýzy ministerstva vnitra, který přitakával skoro všemu, tedy většinou skoro všemu z protější strany „bojovníků III. odboje“. Opravdu vyváženost par excelance. Mnoho konkrétní do celého pořadu též nevnesl, výraz jeho obličejů vyzněl spíše jako výraz mladíka, jenž se poprvé ocitnul ve vykřčeném domě. Je to pochopitelné, styl moderátorky Jílkové tomu jen nahrával. O její politické gramotnosti ani nemluvě.

Prostor byl klasicky rozvrhnut – vychálený „diplomat“ Dolejš dostal čas trochu delší (objektivně vzato ho ale bylo mnoho, otázkou je zda bohužel či naštěstí), „radikál“ Kollarčík kolikrát nestačil ani dořít celou větu a nejvíce prostoru bylo věnováno postiženým. Opravdu postiženým, nikoli minulým režimem, ale vlastní žlučovitostí, která plyne asi z nějakých osobních mindráků a prozřetelnost a dnešní „demokratická“ výměna názorů nám dovolila (zde bych použil to „bohužel“) zjistit, jak se ta žluč vylévá. A příliš inteligence k tomu potřeba nebylo. Nicméně byla to – jak se dnes pořad tak halasně mluví o marketingu – pro nás, komunisty, skvělá reklama. Antikomunismus v tomto stejně jako v kterémkoliv uhlazenějším pojetí nenabízí alternativu, on je jen dogmatem, náboženstvím, které dnes reprezentují především mumie. Ale teď ke komunistickým či „komunistickým“ obhájcům. Poslanec Dolejš nezklamal – všechno jsme odvolali, k němu se nehlásíme, jsme moderní, vlastně ani nic moc nechceme měnit. Klasika, trochu za ta léta ohraná, které tleskali zejména ti partajní baroni, kteří notoricky známé Poučení recitovali i pozpátku a kteří jsou dnes uhnížděni v KSČM, protože už jim z podnikání tolik nesype. Bohužel nikdo zatím za 20 let nepoužil té matematiky, aby si spočítal, čeho se vlastně tímto stylem „moderního komunismu“ dosáhlo. „Úspěchy“ reformismu na západě jsou skvělým příkladem. Tedy vymýšlíme nové, staré se neosvědčilo, jsme defacto nejgeniálnější a nejakutálnější ze všech – byť s tou vadou na kráse, že výsledky ani úspěchy nepřicházejí. Ale pro sebeuspokojení to stačí.

A nejmladší protagonista Lukáš Kollarčík? Dnes kritizovaný ve stranickém, totiž pardon – „levicovém“ tisku za hájení Gottwalda, atp. Jen abychom to s tou „levicovostí“ nepřehnali.... Kollarčík, to byla hvězda pořadu, byť často násilně zatmíváná. Nepustil komunistu k řeči, to je asi daň té zprivatizované „demokracii“. Tak, jak jsem viděl Kollarčíka vystupovat, tak si představuji reprezentanta komunistické myšlenky a to nejen co se týče mládeže. Nešlo o to do pořadu tahat rekvizity, nešlo o to pronášet fráze, nešlo o nějaký planý radikalismus, šlo o to, říct při palbě primitivních argumentů a nedostatku času, k čemu se hlásíme, proti čemu jsme a od čeho neustupujeme. A skutečně jsme neustoupili. Krom jiného mohu jen připomenout naprosto brilantní ocenění úlohy Klementa Gottwalda. Takových slov tam bylo víc - škoda, že nebylo více možností, více času, méně křiku ze strany hysterických antikomunistických fanatiků.

Jeden proti všem, to není lehká hra. Zvláště ne v České, „tedy naší“, televizi. Ale uspěli jsme. Uspěli jsme pro to, že jsme se nenechali zlákat na snadnou cestu laciného úspěchu, která je dlážděna pomluvami všeho minulého a útekem od odpovědnosti za to budoucí. Více takových Kollarčíků...

Martin Peč

Huml přednesl pro něj klasický projev, lítost nad tím, že jeho bývalý předseda strany Radek John uznal Mašiny a zúčastnil se pohřbu vraha Paumera (což je pěkné, ale já bych být ním, dřív než někam kandiduji, tak si spočítám, za koho toto hnutí bojuje a pochopím, že marketingový manažerský projekt vlastněný bezpečnostní agenturou ABL skutečně to s bojem proti korupci myslí vážně leda do volebních uren buržoazních voleb) a připomněl, že i on sloužil (u dopraváků) a „honil loupežníky“, a i on mohl být na Honzátkově místě. Neodpustil si připomínku (vida rudý prapor s prvním dělnickým prezidentem ČSR), že „ani Stalina a Gottwalda neuznává“ (k čemuž ho nikdo nenutil; dle mého názoru je to populismus, protože osvoboditel od fašismu a někdo kdo dokázal, že ve velmi těžké době SSSR přežil, s. Stalin, jednou určité rehabilitace mezi lidem znovu dosáhne), načež jedna soudružka k nám přistoupila a chtěla prapor s Klémou podržet jako symbol, že ona si ho váží!

Po poslanci Humlovi vystoupil s. Kříž, bývalý policista, který předvedl dle mého názoru velmi zajímavý objev, předal OV KSČM v Čelákovcích fotodokumentaci případu zrušné vraždy J. Honzátky, kterou zachránil před skartací (že by se ÚSTR choval totalitně, no já nemůžu uvěřit ...). Tím skončila oficiální část a část z účastníků se vydala do nedaleké vesnice Zápy, kde má strážmistr Honzátko hrob. My, kteří dopravním prostředkem nedisponujeme, jsme se vydali do nedaleké hospůdky, kde jsme prodiskutovali různé politické záležitosti (např. proč média v první zprávě uveřejnila ukázky bulharských fašistů útočících na Romy, ale neukázou chilské studenty pod vedením půvabné Camilly Valejo - až statisíce protestujících - nebo proč o masivních protestech lidu na Wall Streetu režimní média skoro neinformují - kde 50 000 obyvatel protestuje proti zvůli velkokapitalistů a proti chudobě a kapitalismu).

V odpoledních hodinách jsme se rozjeli domů. Myslím, že jsme památku Jaroslava Honzátky uctili pěkně.

Čest jeho památce!

Josef Dastan

Komsomol na Slavnosti Haló novin 2011

Členové a sympatizanti Svazu mladých komunistů Československa (SMKČ) se v sobotu 24. září 2011 zúčastnili Slavnosti Haló novin na pražském Výstavišti. Uvádíme komentáře jednoho z účastníků, soudruha Martina Peče.

Až do Antarktidy

Plamenné projevy mezi svými, bohužel mimo Výstaviště nebo čtyři stěny radikalismus opadají. Ale i to je strategie, taktika, zřejmě je kapitalismu konec i bez jakékoliv aktivity. Tedy počkejme, jak to dopadne. Rétorika pro mateřskou školu nebo pro LDN, byť hlasitě pronášená, k čemuž buď poděkováno těm, jež zapůjčili reproustavu, v nás mladších i přesvědčených starších budila přesvědčení, že na Wall Streetu je jim již hrůza. Koneckonců Neumann prorokoval, že náš hlas doletí až do Antarktidy, tak je to možné. Naštěstí byly mezi řečníky světlé výjimky - což se pana předsedy netýká...

Nezlobte se na drzé, ale udržování akvária slibů, čekání a především pohodlného angažovaného nicnedělání v mezikase státních příjmů, tak já si ten reálný socialismus pro 21. století nepředstavuji.

Tak ať žije revoluce od pondělí do pátku, od osmi do čtyř, půl paté, výjimečně v sobotu...

Zavlaje?

Najednou byl záběr mládence, který chtěl symbol dělníků a rolníků, který vždy v dějinách označoval budoucnost bez útlatu, zvětšit s výhledem na tehdy skoro prázdné výstaviště, přerušen - do digitální expozice vstoupilo rychlostí blesku korpulentní pozadí, za které by byl ve svém ateliéru jistě vděčen Mistr Štursa. Až se mi před očima zablesklo a mladý aktivista na tom nebyl o moc lépe. Konsternován a

stojící jako solný sloup tím agresivním stržením praporu s názvem Svazu mladých komunistů Československa a znaku komunistů, kterému může KSČM děkovat, že zdědila bez práce i program členstvo i peníze. Žena, prý pracovnice levicového tisku, nevím, si arogantně sedla, prapor máje schován zřejmě za účelem nějaké soukromé pokojové revoluce.

Co si to dovolujete, co je to za provokace - účast komunistů byla zřejmě na této akci nečekaná, je tady beztak plno lidí z BIS - ne-li všichni?, zakážou nás - tragédie, jež o 5 minut později celosvětovou revoluci v prodeji německých aut na východ, atd., atd. Výtek bylo nemálo.

No... My si svůj „kříž“ ponese dál. Naše bolševická radikální „provokace“ tedy zřejmě rozhodla o bytí nejskvělejší a nejmodernější strany. Je zajímavé, že následný opilec, účastník akce, ležící ve verbální i pohybové nemohoucnosti, zřejmě v opileckém spánku nemluvně, pro kterého musela dojet ambulance, podobně pohoršení nevzbudil. Ba naopak. Asi vypítí flašky špiritusu a haldy piv byla nějaká zdravotní indispozice. Buďme solidární, soucitní. Vždyť je to naprosto normální.

Ten muž vlevo

V Parlamentních listech se probíralo osazenstvo slavnosti Haló novin. Samozřejmě nikoli to tradiční na pódiu, ale to něčím zajímavé. Středem pozornosti byl - jak je již zvykem - bývalý generální tajemník Miloš Jakeš. Náš vitální a sympatický Miloš Jakeš, jehož přesný úsudek 89letého komunisty bych přál mladším, kteří nevědí, která bije.... Miloš Jakeš, o kterém je šířeno, jak byl bezvýznamný, dnes v roce 2011, je dotazován na to či ono. Bezvýznamnost? Kdeže.

Další z „lotrů na kříži“ byl věčně usměvavý „cenzor“ Jan Fojtík, zvětšen fotografem vedle nejmenovaného muže. Kdo byl ten muž vlevo? Nikdo jiný, než hrdina politického procesu, který odhalil pravou tvář popřevratové buržoazní „demokracie“,

nestor všech skutečných odborářů, soudruh Karel Hoffmann. Mám jej rád, stejně jako každý komunistu, který se s ním osobně setkal. Karel byl a zůstal komunistou, stejně tak, jako byl a zůstal normálním člověkem, což se o mnoha lidech, kterým stoupla do hlavy funkce (ještě v notabene nevládnoucí straně) říct nedá. Ten muž vlevo je znám z fotografií, kde předává titul zasloužilého umělce Vlastimilu Brodskému, kde slaví narozeniny vynikající herečky Petrovické, prochází chomutovské strojírnou, vrací se z odborové konference, atp. Celebrita. Jedním slovem celebrita. Ale jaká? Skutečná. A lev. Nejen ten český. To zjistí každý po přečtení jeho knihy Obžalován z vlastizrady, která popisuje jak politický proces, tak anatomií antikomunismu dnes, stejně jako v kontrarevolučním roce 68. Budiž Karlovi za jeho svědectví poděkováno, stejně jako za jeho pevný postoj při událostech osmašedesátého, tak i dalších let, především událostí jmenovaného procesu. Viděli jsme, že existují opravdoví komunisté, kteří zůstali věrni sami sobě a tím - a tím víc po letech, tedy dnes - nám byli a jsou vzorem.

Jízlivost si neodpustím. Ruku podává Karlu Hoffmannovi bývalý předseda Grebeníček. Kdo? Ten, který před lety řekl v tom nejkritičtějších čase o tiskové konferenci Karla Hoffmanna, budoucího nejstaršího vězně Evropy, že je to jeho osobní záležitost, že s tím on, potažmo strana, nemá co společného. Osobní záležitost v podobě vězení, v podobě nespravedlivého trestu, jehož výkon nemusel přežít, v podobě tlaku na rodinu, který si vyžádal své oběti. Antikomunismus zabíjel. Hned jsem si vzpomněl na Júlia Pántika a na film Stud. Inu, mikulovský zámek. Ale našim tématem je ten muž vlevo. A to je náš soudruh Karel Hoffmann.

Martin Peč

Manifestace za osvobození pěti

Na pondělí 12. září svolala Společnost česko-kubánského přátelství ve spolupráci s Českým výborem pro osvobození Pěti a Pražskou radou KSČM před ambasádu USA manifestaci za osvobození pěti kubánských hrdinů, která se každoročně opakuje už 13 let. Přišlo asi 80 lidí (opět více než minule).

Znovu opakuji, stavět se do role soudce, hodnotit, jak „přesně dopadl“ pojednávání pořad, jakou kdo udělal reklamu či jak promrhal šanci, nehodlám a nebudu. Zaráží mě však, že si tak dovolí člověk, který marxismus-leninismus nezná a nechce znát, třídní pozice a vidění světa jsou pro něj příslovečnou španělskou vesnicí a tudíž nemůže chápat současné dění a nalézat řešení bídného stavu. To nakonec bryskně dokazuje nekonečně opakovanou, málo říkající a zdiskreditovanou frázi o autentické levici. Jestli do ní počítá i lidi podobné jím milovanému Ficovi, tak se hrdě hlásím k tomu, že k takové levici nepatřím. A to je asi princip, který mezi mě a Romana Janoucha vyhloubil hluboký a široký příkop. Překračovat ho nehodlám, ale bude-li chtít, na druhou stranu mu pomohu... Slouží mu alespoň ke cti, že sám sebe charakterizuje jako socialistu v komunistické straně.

S jakou vervou a skoro až nestoudností se pustil do cupování Klementa Gottwalda, podle mého soudu nejvýznamnější a největší postavy československých nejnovějších dějin, je i na stránkách Haló novin nevidané. Smutně dodávám, že články opačného zaměření v těchto novinách téměř nenalézáme. Nevím, kdy Janouch a jemu podobní pochopí, že neustálé kálení si do vlastního hnízda, po permanentním přijímání a požívání projímadla z goebbelsovských fabrik na lži, znamená přešlapování ve výkalech cizí provenience vstříci smrti v hlubokém močálu.

Při neustále vyzdvižovaném kultu Milady Horákové křičí z Romana Janoucha jeho brkařská minulost asi nejvíce, nemůžeme se tedy divit, na čí stranu se staví. Prézistentické, nevědecké mudrování o tom, kdo komu měl udělit milost a komu co odpustit lze či nelze, je hodné novináře, nasyceného a poměrně spokojeně sedícího v teplé redakce novin v 21. století. Vykládat mu o formování lidí na jatkách dvou světových válek, v třídních bojích a mezi kulkami prvorepublikového četnictva, v hladu hospodářské krize, ve fašistických sekyrárnách a v boji proti intrikám západních i domácích politiků, chtějících před r. 1948 zachovat gró prvorepublikových „pořádků,“ bylo by házením hrachu na zeď.

Gottwald se samozřejmě ohromně zasloužil v boji proti fašismu nejen pod hlavičkou lidové fronty v druhé půli 30. let 20. století, ale také za války v Moskvě a Kujbyševě. Jeho články, rozhlasová poselství a projevy nalévaly optimismus a krev do žil lidem ve vlasti, i československým vojákům na východní frontě. Bez jeho politického čichu, talentu, znalostí, schopnosti taktického postupu a dovedností organizačních, pracovitosti a intelektu by bylo mnohem obtížnější vést tolik úspěšný domácí i zahraniční odboj, nebylo by ani pokrokového vývoje po r. 1945 a zásadního rozchodu s prvorepublikovou minulostí. Pokud se Roman domnívá, že měl Gottwald a ostatní představitelé KSČ čekat na druhorepublikové policajty ve svém bytě v županu, nebo že měl padnout v první linii u Sokolova, je to jeho svojí náhodou. Pak ale musí vytýkat i Janu Švermovi, že se do boje proti fašismu zapojil až v září 1944. Absurdita z této logiky trčí jako sláma z bot. Podle ní mohu kolegu Janoucha obvinít, že proti kapitalismu nedělá vůbec nic, protože nevede skutečný boj s jeho představiteli. Hurá na barikády, Romane!

Pokud chce Roman Janouch se mnou věčně a historicky diskutovat, jsem k tomu přístupný. Hovořit s ním ale na bázi obecných, tolik omílaných pouček o popření předvolebních slibů KSČ po r. 1946, bez uvedených konkrétních příkladů a jejich dokladů, skutečně nehodlám. Označování těchto dogmat za historická fakta, vyzývání k patřičnému pokoe (čti k nikdy nekončícímu sebemrskacství a naprosté dekomunizaci) hraničí až s drzostí. Není se čemu divit, ten, kdo s vlky vyje, často s nimi šlehá, tentokrát komunistickou minulost, záda komunistů a mladé komsomolce. Pak ale musí očekávat, že takové šlehy budou opětovány.

Netřídní chápání demokracie tvoří závěr šlehu, Roman v něm implicitně poměruje demokratičnost režimu počtem politických stran. To je nejen nemarxistické, ale i ahistorické. Ať to vysvětluje těm, kdo znechucení prvorepublikovým marasmem (kdy v Národním shromáždění zasedalo až přes 40 stran) budovali novou, poválečnou republiku. Žel ti již většinou nejsou mezi námi.

Jeho osobní pojetí demokracie se projeví tím, jak naloží s tímto článkem, zda bude mít tolik osobní odvahu, schopnost diskuze, a tak nízkou míru ješitnosti, aby článek, zasláný na stránku Mladýma očima čtvrtletních Haló novin, uveřejnil. Nebo zůstane nadále ve vleku vlastní kontroverzní minulosti?

Lukáš Kollarčík

část členské základny bezpochyby omluví každý jejich poklesek, včetně zjevné korupční aféry či podivuhodně dobrých vztahů s otevřenými antikomunisty. Vždyť Filip je Lenin dneška. Dělá to, co dělal Lenin, jenže „dnes je jiná doba“, tak to musí dělat jinak! Na to jsem nepřišel sám, řekla mi to jedna starší soudružka na OV KSČM, věšíc portrét Vojtěcha Filipa vedle obrazu V. I. Lenina.

Takže ani semknutost není pro KSČM problém. Jenže strana proletářů by měla být semknuta pod vedením revolučních vůdců a nikoli odpůrců revoluce. V současné KSČM je tomu bohužel naopak. Co také čekat od komunistické strany programově odmítající komunismus?

Nemohu jinak než zakončit tuto pochmurnou úvahu ještě jednou citací, tentokrát V. I. Lenina: „Omezovat boj tříd na boj v parlamentě, nebo považovat tento parlamentní boj za vyšší, rozhodující, podřizující si všechny ostatní formy boje, znamená ve skutečnosti přecházet na stranu buržoazie proti proletariátu.“ Ještěže je Leninovo učení dnes už z velké části neplatné a zastaralé, že, Vojtěchu Filipe a sympatizanti...!

Leopold Vejr

Ten, kdo s vlky vyje, často s nimi šlehá...

Zatímco v krizi se zmítající kapitalistický režim nejen v ČR nabývá autoritativních rysů, tatíček Klaus fašizuje a den co den se na pranýři praxe bortí veškeré reformistické iluze, Roman Janouch (opět) neváhal přiskočit a spolu se současnými revizory dějin si kopnul do revolučních tradic KSČ. A právě tento jeho „hrdiný“ čin mě nemohl nevyprovokovat k pokusu o parafrázi úvodu pamfletu redaktora Haló novin, který má na starosti nejen čtvrtletní pravidelnou stránku „Mladýma očima“

Předesílám, že charakteristiku a výčet vlků nechám na laskavém a bystrém čtenáři, koho mám na mysli jistě pozná sám, stejně tak jako smutný fakt, že vlků je ve skutečnosti více, než si mnozí uvědomují.

Musím říci, že je pro mě těžké vést v tomto případě polemiku o textu, který kromě několika výřků, nikoliv nepodobných relacím Svobodné Evropy či konstrukcím mccarthyovského ÚSTRKu, neobsahuje žádné relevantní a zamýšlení hodné argumenty. Obtížné je to také proto, že jsem se nechtěl vyjadřovat, nebo dokonce obhajovat mé vystoupení v pořadu „Máte slovo.“ Nebudu tak činit ani po tomto zběsilém útoku, soudy ponechám na jiných.

Roman Janouch na konkrétním příkladu ukázal spojitost minulosti, současnosti a budoucnosti, dokázal to hned v několika rovinách. Byl a je to on, který komsomolcům neustále vyčítá, že se příliš zabývají otázkami minulosti. Opakuje nakonec tuto svou libůstku i v komentovaném štetku. Sám nám však hned dvojité předložil důvody, proč tak činíme: právě kvůli matení současného režimu a jeho různým Jílkovým a oficiální pravdy papouškujícím Janouchům. Pokud si Roman myslel, jak mě opakovaně mailem žádal v den pořadu, že budu na očekávatelné dotazy na těžce falšovanou minulost reagovat mlčením, tisíckrát opakovaným omlouváním, nebo výroky, k nimž by mě někteří nejraději dotlačili, jsem rád, že se mýlil. Druhou rovinou výše nastíněné spojitosti je osobní vývoj redaktora listu, který se hlásí ke KSČM. Z jím formované stránky „Mladýma očima“, z jeho opakovaných komentářů k článkům komsomolců, jeho neskrývaná adorace Roberta Fica, když právě příklad vlády SMERu po kolikáté už dokázal neudržitelnost reformistických iluzí, dokonce i těch o sociálním státu, jeho podpora Demokratické strany zelených, zkrátka názorová platforma tohoto novináře dokazují, že v jeho osobě stále dřímá a působí brkařský zapálený mládežník, vzpomínající na stoleté výročí založení ČSNŠ, Edvarda Beneše a tolik milovanou Miladu Horákovou. Jistě, každý má právo změnit názor a každý se vyvíjí, jde ale o to skutečně se změnit....

Ohnivý kritik se nepustil toliko jen do mě, SMKČ-KSM, ale také do Klementa Gottwalda, minulosti, tím pádem do současnosti a budoucnosti. Tak nějak by se podle něj měla zřejmě chovat a vyjadřovat strana. V kontextu předsjezdového období dodávám: ano, strana, ale jistě ne s převládáním komunistická! Jako typický generál po bitvě si místo maršálské hole vzal na pomoc osobní útoky, ty jsou, jak už říkal V. I. Lenin, výrazem bezideovosti a nemohoucnosti. Právě tato nemohoucnost srazila Romana v článku v jeho postsvazáckém pozeňnaném věku do pozice a k takovému chování, za něž by se možná styděl i pětiletý kluk. Budiž, má na to právo, stejně jako já na tvrdou odezvu. Jak se do lesa volá, tak se z něho ozývá.

i když se Haló noviny o akci nezmínily!). Kromě řečníků tu byli mladí komunisté s vlajkami a tričky s Che Guevarou.

Přítomné přivítal Jaromír Petelík a předal slovo předsedovi SČKP Ludvíku Šuldovi. Ten připomněl dějiny Kuby pod diktátem USA. Kuba se jako první odvážila vzdorovat USA, pro které se nová kubánská politika stala nepřijatelná, a pod záminkou boje proti terorismu zahájily její blokádu. Samy však provádějí teroristickou politiku nejen proti Kubě, ale i jinde ve světě. Kubánská pětice přišla do Miami shromáždit důkazy o útoku na kubánské letadlo, při kterém zahynulo 76 cestujících. Nikdy nebyli proti USA, neprováděli špiónáž, neměli zbraně a zachránili životy mnoha lidí svým bojem proti terorismu. Byli však zatčeni a 17 měsíců před procesem věznění na samotkách. Přeložení procesu mimo Miami bylo zamítnuto. USA odmítají obhájce i udělení víz příbuzným. Proto, stejně jako milióny lidí na celém světě,

žádáme každoročně jejich osvobození.

Za Pražskou radu KSČM promluvil V. Exner. Omluvil pravidelnou účastnici M. Semelovou a vyřídil podporu vězněným za celou KSČM. Odsoudil nespravedlivé, zločinné věznění těchto bojovníků proti terorismu. Samy USA vedou teroristické války, které si vyžádaly mnoho obětí, raněných, zničených kulturních památek a jiných hodnot, zvyšují výdaje na armádu. KSČM stojí na straně těchto hrdinů, kteří trpí ve vězeních USA, v r. 2010 vydala prohlášení proti jejich věznění. V těchto dnech probíhají soud na podporu vězněných na celém světě a na Kubě denně po celý měsíc. V budově ÚV je k vidění výstava.

Za Český výbor pro osvobození Pěti hovořil Vladimír Sedláček, který mimo jiné poděkoval všem, kteří přišli na tuto manifestaci. Slovo dostala i zástupkyně Kubánců žijících v ČR. I ona vyjádřila poděkování českým přátelům za podporu kubánských hrdinů. Žádá o udělení víz jejich rodinám a spravedlivý soud a potrestání teroristy Luise Posady Carrilese. Je paradox, že 11. září se s bolestí vzpomínalo na teroristický útok proti USA, ale USA dále podporují terorismus vězněním nevinných. Společnost posílá petice prezidentu Obamovi s žádostí o zastavení těchto akcí. Žádají to i Kubánci žijící mimo Kubu.

V průběhu celé akce se často ozýval potlesk a volání „Kuba Si! Yankee No!“, ale okna ambasády USA zůstávala němá. Nikdo se jako obvykle neodvážil s lidmi diskutovat.

Alena Novotná,

Zpravodaj OV KSČM Praha - východ 10/2011

Protest proti agresiám USA a NATO

Atentát na kubánske lietadlo (6.10.), zajatie Che Guevaru v Bolívii (8.10.) a vpád amerických vojsk do Afganistanu (7.10.). To boli tri výročia, pre ktoré sa dlho pripravovaná demonštrácia proti agresiiam vedeným USA a NATO uskutočnila v sobotu 8.10. Približne stopäťdesiat komunistov, sympatizantov, ale aj bežných ľudí sa v sobotu pred štrnástou hodinou zišlo pred americkou ambasádou v Bratislave.

Zamračená obloha, z ktorej miestami sprchlo len dokreslovala atmosféru výročí troch pochmúrnych udalostí. Červené zástavy, transparenty ako „NATO= vrahovia a okupanti“ či „NATO – game over“, ako aj ďalšie protivojnové materiály sa vynímali v rukách účastníkov protestu všetkých vekových kategórií – od neploletých až po dôchodcov.

Po oficiálnom otvorení ako prvý vystúpil predseda SZM Miroslav Pomajdík, ktorý spomenul najmä dvojaký meter amerického posudzovania demokracie. Ako príklad uviedol vyzbrojovanie afganských povstalcov, z ktorých vznikol Taliban, vyzbrojovanie červených Khméro, ale aj zmenu postoja voči kosovskej UCK a jej čelným predstaviteľom, či násilné prevraty

v krajinách Latinskej Ameriky.

V tom čase Hviezdoslavovým námestím prechádzalo množstvo ľudí, ktorí sa pristavovali a počúvali - domáci, ale aj turisti, ako napríklad skupina Rusov, ktorí nám vyjadrili plnú podporu.

Ako druhý sa slova ujal podpredseda KSS Jalal Suleiman. Ten vyzdvihol najmä solidaritu medzi národmi a vyzval na nezasahovanie do záležitostí arabských krajín. Tretí v poradí vystúpil za Kubáncov žijúcich na Slovensku súdruh Rafael Batista s novinkami v prípade kubánskej päťky, konkrétne o

prieťahoch americkej justície vo veci prepustenia Reného Gonzáleza naspäť na Kubu. Po ňom sa prítomným prihovril pán Samir Assad, ktorý podrobne rozobral problematiku tlaku USA a západného sveta na Sýriu.

Priestor na vystúpenie dostal aj zástupca českých súdruhov z SMKČ, Libor Liebermann. Ten vyzdvihol najmä prepojenie imperialistickej politiky USA a nemožnosť dosiahnuť mierové spoluzitíe národov pri kapitalistickom zriadení. Pôvodne mal vystúpiť aj zástupca občianskeho združenia Vojáci proti válce, plukovník vo výslužbe Jiří Bureš. Svoj čas však venoval informácií o stanovisku, ktoré obdržal od Európskeho mierového fóra, obsahujúcom výzvu na okamžité zastavenie vojny v Afganistane. Ako predposledný vystúpil tajomník SZM Stanislav Pirošík. Ten poukázal na negatívny trend prekrúcania informácií v médiách o vojnách a aktivitách USA, najmä ľuďmi ako sú Štefan Hríb. Za Slovenské hnutie obrody sa protestujúcim prihovril Róbert Švec, ktorý sa takisto s predrečníkmi zhodol na krajne negatívnom postoji voči NATO a politike USA.

Na záver dostali priestor aj traja účastníci v diskusii, aby prezentovali svoje názory. Ku koncu podujatia bola prečítaná rezolúcia a spolu s tým mohol každý prítomný svojou troškou prispieť k tomu, aby vlajka NATO nadobudla farbu, ktorá jej prináleží - krvavú. Svoju možnosť pokropiť vlajku NATO za každú jej obeť využil každý, no počet účastníkov ani zďaleka nemohol dosiahnuť skutočný počet obetí NATO, preto môžeme povedať, že farbenie sa konalo kľúčom približne 1:100 000.

Po tomto symbolickom akte sme vlajku a rezolúciu chceli odovzdať na ambasádu, kde ju odmietli so slovami, že to bude možné až v utorok medzi 10ou a 12ou hodinou (ak by ste mali záujem aj vy niečo odovzdať na ambasáde USA, môžete sa tiež orientovať podľa týchto hodín).

Príslušníkov bezpečnostných zložiek bolo na podujatí viac ako dosť, naopak z médií o protest neprejavil záujem nik. Asi sme boli pred nesprávnym veľvyslanectvom. Mohlo by nás byť aj stokrát menej, no keby protestujeme pred veľvyslanectvom Číny či Bieloruska o publicitu máme istotne postarané. Miesto protestu pred americkým veľvyslanectvom dostalo v správach množstvo „užitočných“ informácií ako päťnohý zajko v správach na Markíze, či chýbanie toaliet na stanici Humenné-mesto v Novinách TV JOJ. Ukazuje sa tak, že okrem toho, že sme národ pokorný, sme aj národ učenlivý – demokraciu a objektivitu médií a la USA sme si osvojili dokonale.

Artur Bekmatov
http://szm.hng.sk

Mladí komunisté pomohli šumavským lesům

V sobotu 8. října 2011 se mladí členové Komunistické strany Čech a Moravy (KSČM) a Svazu mladých komunistů Československa (SMKČ) zúčastnili v rámci „brigády socialistické práce“, vyhlášené Komisí mládeže, sázení stromků na akci Pomáháme zeleným lesům Šumava, organizované Národním parkem Šumava. Sázení malých buků, jedlí a jeřábů se konalo ve třech lokalitách - v Prášílech (okr. Klatovy), Stožci (okr. Prachatice) a na Modravě (okr. Klatovy), přičemž mladí komunisté se zapojili v prvních dvou jmenovaných a z celkových 60 dobrovolníků

tvořili desetinu. Dorazili z okresů Nymburk, Praha-východ, Plzeň-jih a z hl.m. Prahy.

Vyjeli jsme před šestou hodinou ranní. Počasí bylo velmi pochmurné a když jsme se blížili k našemu cíli, začalo sněžit. Po příjezdu na místa jsme podepsali příslušné dokumenty o této brigádě a od lesáků vyfasovali speciální nářadí, které fungovalo jako sekýra a motyka. Akci přijel podpořit i režisér Zdeněk Troška. Bohužel začalo po dvanácté hodině silně pršet, a tak byla akce ze strany Národního parku Šumava ukončena. Přesto dobrovolníci vysadili zhruba 1300 stromečků na holinách vzniklých vykácením smrkového porostu napadeného kůrovcem. Každý dobrovolník byl odměněn pamětním listem a propagačními materiály šumavského národního parku a chráněné krajinné oblasti. Některé zájemce o sázení bohužel odradila nepřízeň počasí.

neexistovaly a byly postaveny těsně po konci války). V rámci tohoto směru byl na daném portálu publikován článek Treblinka-vyhlašovaci nebo tranzitní tábor, který doporučuji k přečtení pro pochopení myšlenkových pochodů holocaustových revizionistů.

Na závěr, nezapomeňme, jakou podstatu měl fašistický režim a kdo se podílel na vyzbrojování německých armád....

....protože zapomenout historii znamená prožít si ji znovu.

Libor Liebermann

Nezastupitelný význam revoluční politické strany proletariátu

V poslední době jsme svědky vzniku a prezentace mnoha „občanských iniciativ“, propagujících „nenásilné protestní akce“ a zdůrazňujících svou nezávislost na politických stranách, „nelevicovost - nepravícovost“ apod. Jejich požadavkem je povětšinou „skutečná demokracie“. To je požadavek správný a je z něj patrné, že představitelé těchto organizací již prokoukli, že to, co je za skutečnou demokracii považováno po listopadu 1989, jí ve skutečnosti není.

Jenže... Skutečná demokracie (demokracie pro většinu společnosti) je jedinečně socialistická. V kapitalismu žádná skutečná demokracie není a být nemůže, zde vládní úzká menšina drtivě většinu. Buržoazní demokracie je formou diktatury buržoazie. Jinou její formou je fašismus, který nastupuje, když buržoazní demokracie už nestačí tlumit odpor proti vládnoucí třídě...

Ale to iniciátoři podobných sdružení evidentně nechťejí slyšet, stejně jako to, že úspěchů mohou pracující dosáhnout pouze pod vedením revoluční strany proletariátu, která je ze svého principu marxistická (neboli marxisticko-leninská, což je jedno a totéž, protože považovat se za marxistu a nikoli za leninovce znamená nebýt marxistou).

Každá iniciativa, prosazující politické požadavky, se nezávisle na vědomí svých členů účastní třídního boje, který existuje stejně tak nezávisle na tom, jestli ho dotyční uznávají nebo odmítají...

Povídáčkám o možnostech nastolení „skutečné demokracie“, „svobody“ či „rovnosti“ v kapitalismu se vysmívali Marx s Engelsem již v polovině 19. století. A dějiny potvrdily jejich předpovědi. Ale i tak je lepší, že vznikají různé „nepolitické“, „nelevicové - nepravícové“ protivládní iniciativy - i neúspěšný hospodářský boj je lepší, než pasivní souhlas s protilidovou politikou. Důležité pro účastníky a sympatizanty takových hnutí je překonání reformistických iluzí. Bohužel, v současnosti je k tomu téměř nikdo nevede, když zde marxistická, revoluční politická strana (tzn. komunistická obsahem, nikoli jen názvem) neexistuje...

„Strana proletářů jako bojová skupina vedoucích musí být: za prvé, počtem svých členů daleko menší než třída proletářů; za druhé, svým uvědoměním a svými zkušenostmi musí stát výše než třída proletářů; a za třetí, musí být pevně semknutou organizací.“, řekl kdysi J. V. Stalin. O splnění první podmínky není nouze, v kapitalismu nehrozí, že by do revoluční, protisystémové strany „lezl každý“. (Natož do KSČM, jež si na něco takového hraje, ale je to nepovedená fraška!) S uvědoměním a zkušenostmi je to horší. Dnešní KSČM svou politikou a rádo by teoretickými směsicemi marxismu s antikomunismem nejen uvědomění pracujících nepozvedá, nýbrž ještě jej zatemňuje posilováním iluzí v reformovatelnost kapitalismu, v poklidnou, pozvolnou změnu v „moderní socialismus, politicky a hospodářsky pluralitní“, zkrátka v takový systém, který bude vyhovovat všem, každému jednotlivci, od bezdomovce po uhlobarona. Je zajímavé, že přes takové lákavé nabídky není KSČM nejpobulárnější politickou stranou v ČR. Jiné strany zřejmě nabízejí „modré z nebe“ účinněji...

Stalin hovořil také o pevně semknuté organizaci. Tou KSČM v podstatě je. Má sice ve svých řadách kritiky, věčné nespokojence, jež je třeba pranýřovat ústy předních stranických činitelů v buržoazních médiích jako nenapravitelné dogmatiky, fanatiky a stalinisty, ale tyto kritici si mohou koneckonců říkat, psát a dělat, co chtějí a nic jim to není a nebude platné. Vládcí KSČM nepustí veslo, které třímají od kontrarevoluce v listopadu 1989. Té mohou být za svou politickou kariéru vděční. A zřejmě jsou... Velká

ŠEDÁ ZÓNA

Pozn. na úvod: Tento článek snad ani nemá být recenzí na daný film (Šedá zóna, The Grey Zone, válečný film USA, 2001, režie Tim Blake Nelson), ale spíše je jím inspirován...

Dráty, vězeňská kapela, krásný zelený trávník okolo tábora, průvod lidí jdoucích z transportu do umývárny... Tedy „umývárny“. Nad tím vším všudypřítomný kouř.

Jediné, co ještě může prodloužit tvůj život, je otrocká práce. Nekonečné pásy muničních fabrik, mizerné přiděly, zvířecí zacházení ze strany dozorců z vyvolené árijské rasy... Nevíš dne ani hodiny.

Nebo také plné stoly nejlepšího jídla a pití po 4 měsíce, poté „sprchy“. Pokud tedy dovedeš stát před plynovou komorou, tvrdit lidem do očí, ať si zapamatují, kde mají věci, protože se pro ně vrátí; pokud těm samým lidem,

již po „očistě“, dokážeš vyrvat kleštičkami zlaté zuby, když ti nebude, milý čtenáři či milá čtenářko, vadit natírat krvavé zdi novým nátěrem, a jako třešničku na dortu budeš mít odvoz mrtvol k pecím a následné spalování...

Aby byl příběh z koncentračního (nebo spíše vyhlazovacího?) tábora podáván ze strany Sonderkommanda, je velmi netradiční.

Sonderkommando bylo asi nejhorší věc, jaká se mohla vězňům v táborech smrti stát.

Mnoho lidí odsuzuje přeživší ze Sonderkommand, kdežto laická mládež snad ani neví, že vůbec nějaké tábory existovaly... Hlavně, že ví, že Stalin zabil 100 milionů lidí. Ale o Stalinovi snad přišťe.

Dovolím si na vás, čtenáři, jednu otázku. Troufnete si odhadnout, jak byste se zachovali vy, kdyby vám bylo nabídnuto místo v Sonderkommandu? Se vši upřímností já můžu říci, že si takovou situaci nedovedu vůbec představit.

Snímek Šedá zóna nám přináší příběh právě jednoho takového Sonderkommanda, které vytušilo blížící se konec 4 měsíční životní prémie a připravuje povstání.

Všichni vědí, že zemřou. Ale nechťejí zemřít ve „sprchách“, chtějí posledním zbytkem lidské důstojnosti zničit pece v krematoriu. Tento sebevražedný plán je na samém začátku zkomplikován. Dozorci chytí vězeňské pašující z muničních fabrik střílný prach a mučením se z nich snaží dostat, pro koho ten prach je. Druhý, horší problém však přichází, když Sonderkommando najde v komoře přeživší maďarské děvče. Vězni jsou postaveni před nejtěžší volbu svého života. Zachránit děvče a riskovat tak prozrazení celého plánu, nebo jej „dorazit“ a mít tak klid pro přípravu povstání? Prodloužit její život o pár hodin? Nelze ani mluvit o její záchraně, z tábora nemá šanci se dostat.

Rozhodnou se jí pomoci. Doktor-vězeň, který byl vybrán na práci ve správě tábora jí podá „lék“, jímž se podaří neutralizovat smrtelné účinky Cyklonu-B.

Velký problém nastává s úkrytem. Vedoucí tábora běžně vstupuje do prostor Sonderkommanda a nakonec dívku ukrytou v šatně nachází.

V tu chvíli však explodují výbušniny a v táboře nastává poplach.

Samotnému průběhu povstání je ve filmu věnováno málo času, což je škoda.

O to emotivnější je závěr...

Účastníci vzpoury leží na onom zeleném trávníku v několika řadách a jsou jeden po druhém popravováni. Přeživší děvče vzali dozorcí jako svědkyni poprav. Protože se děj odehrává poblíž táborové brány, děvče se rozeběhne a zkouší utéci, avšak z bran tábora se nedostane...

Po vzpouře byla zničena polovina pecí krematoria a tím alespoň částečně paralyzován nacistický vraždičský stroj.

Těsně před koncem je záběr lágru, kouř z komínů a monolog oné dívky...

Nesmíme již dále trpět srovnávání nejzvrhlostí režimu, jaký kdy svět zažil, s nejkrásnějšími ideály sociálně spravedlivé společnosti. Dnes je fašismus roven komunismu, a zítra bude fašismus vychvalován jako křížové tažení proti bolševismu (tedy v některých zemích se to děje už dnes, třeba pobaltské ex-republiky SSSR, kde otevřeně adorují tamější jednotky SS).

Postavme proti historické lži historickou pravdu!

Náckové na portálu Národního odporu prezentují své revizionistické teze (jedná se o revizionismus holocaustu, podle něhož došlo pouze k věznění a nucené práci vězňů, plynové komory prý vůbec

Z historie je známo, že začátek devastace Šumavy se datuje už do středověku, kdy došlo nejdříve k vykálení původního porostu a následně k masivnímu vysazování smrkových monokultur, zejména Schwarzenbergů, s cílem maximalizace zisku z následné těžby. Smrky mají tu nevýhodu, že jejich kořeny rostou vodorovně s povrchem země a nízko pod terénem, což mělo za následek rozsáhlé vyvrácení stromů v roce 1870 při velké vichřici. Po této události bylo mnoho stromů padlých a dřevorubci je nestačili zpracovávat, takže se do nich dal kůrovec. Avšak jeho systematické lapání, snížilo jeho počty na přijatelnou mez, aby nesežral celou Šumavu. Systematický odchyt se prováděl i později.

Od r. 1983 byly v Německu vytvořeny bezzásahové zóny, z kterých se kůrovec šířil na naše území. České vlády v opojení „svobodu“ vytvořily také bezzásahové zóny, v kterých se dnes kůrovec hojně množí a šíří. Naštěstí Správa národního parku Šumava zahájila systematické přetvoření lesa na porost pokud možno původní skladby, který byl tvořen smíšeným lesem složeným z buků, dubů, jedlí, jeřábů a smrků.

les by si s kůrovcem, požárem, povodní, vichřicí, suchem a jinými kalámitami poradil jistě sám, ale uměle vysázená smrková monokultura nikoli. Stoleté smrky napadené kůrovcem nejsou o nic cennější než zdravé mladé buky, jedle a jeřáby - naopak jsou bezcenné.

Ochrana přírody by měla být zájmem nás všech, zájmem každého pokrokového člověka. Levičácký argument, že „nemá smysl pomáhat lesům kapitalistického státu“ není ničím jiným než obdobou maloměstského „lesy nejsou moje, co bych tedy pro ně dělal...“ Každý, kdo usiluje o zlepšení životního prostředí, by měl raději jet sázet stromky a čistit lesy a potoky, než vymýšlet argumenty, proč zůstat doma. Antikomunistické povídačky o tom, že komunisté jsou zastánci ničení přírody nebo že přinejmenším jsou k přírodě lhostejní, je třeba vyvracet nejen slovy, ale i činy.

Lukáš Vrobel, David Kváč

Zasedání Ústřední rady Svazu mladých komunistů Československa (SMKČ) v Brně

Nejvyšší orgán SMKČ mezi sjezdy, Ústřední rada, se sešel v sobotu dne 15. 10. 2011 v Brně ke svému pátému jednání v letošním roce. Zasedání se neslo v úvolněné, formalismu prosté, avšak v disciplinované, soudružské atmosféře, která napomohla ke zdárnému průběhu, věcnosti a k důslednému prodiskutování všech bodů jednání schůze. Účastníci se zabývali zejména pojetími podoby, účelem,

obsazením a četností budoucích jednání nejvyšších svazových orgánů, možnými koncepcemi dalšího rozvoje, charakteru a směřování SMKČ-KSM v příštích letech a názory přítomných na tuto problematiku. Předmětem jednání byl také vztah SMKČ-KSM ke KSČM a k některým z dalších stran a organizací, hlásících se ke komunistickému světovému názoru, zdokonalení některých článků struktury SMKČ-KSM, jakož i budoucí aktivity Svazu především s ohledem na aktuální všeobecné problémy společnosti i celosvětového kapitalismu. Členové ÚR SMKČ provedli změny směřující k růstu možností větší kontrolovatelnosti úkolů, učinili kroky ke zlepšování na poli agitace a propagace, kvality organizace a sebekriticky posoudili podíl každého z nich na společném díle a boji. Myšlenkami a podněty nabitě jednání bylo zakončeno tradičním zpěvem Internacionály.

SMKČ-KSM vyslovuje poděkování Městskému výboru KSČM za zapůjčení prostor k jednání a věří, že v největším městě Moravy nejednala naposledy.

Vystoupení s. Petra Kračmara na XXXI. pražské teoreticko-politické konferenci 22. 10. 2011

Vážené soudružky, vážení soudruzi, jako komunista a člen Svazu mladých komunistů Československa - Komunistického svazu mládeže bych chtěl přispět do diskuze, týkající se VIII. sjezdu KSČM, který se má uskutečnit v květnu roku 2012. Zdá se, jako by byl sjezd KSČM už hodně blízko, přitom sjezd, který by změnil politický kurz KSČM k radikálnosti a k návratu k marxismu-leninismu tady je potřeba už 21 let. Pokud se máme bavit o našem sjezdu, musíme se nejdříve nad naši stranou zamyslet. Zamyslet se nad tím, jaké máme jako členové KSČM názory, jaké postoje zastává KSČM, kdo jsou členové vedení naší strany a zda chceme naši stranu změnit k lepšímu. Myslím si, že se všichni shodneme na tom, že jsme komunisté. Vstoupili jsme do KSČM jako komunisté, kteří chtějí pokračovat v díle našich předků, kteří před 90 lety založili KSČ, která úspěšně dovedla pracující lid k vítězství v socialistické revoluci. Vycházíme z myšlenek marxismu-leninismu a jsme přesvědčeni o tom, že jediné marx-leninská, revoluční komunistická strana, je schopná sjednotit v naší republice všechny pracující lid v třídním boji proti buržoazii.

Ale myslím si, že někteří členové vedení KSČM nezastávají komunistické, marx-leninské názory a je pro ně mnohem pohodlnější křeslo v parlamentu s reformistickými a sociálně demokratickými frázemi, které slouží a vždy sloužily jen k otupování myšlení proletariátu. Je velmi smutné, že reformistické a sociálně demokratické názory zastávají právě členové vedení „komunistické“ strany. Je smutné, že o postojích naší strany rozhodují jednotlivci - představitelé strany - mnohdy v protikladu s názorem většiny členské základny. Většina členů vedení naší strany se obává o své funkce, ale už se méně obává o životní jistoty a osud vykořisťovaných pracujících. Většina členů vedení strany bojuje za své křeslo v parlamentu, ale nebojuje za svržení kapitalismu. Většina členů vedení strany se bojí falešné hrozby a nebojí se o ty, které má komunistická strana vést - o dělnickou třídu. To, že někteří funkcionáři KSČM se snaží znechutit a „odstranit“ skutečné komunisty, je znakem toho, že naše strana není v pořádku a že boj mezi revizionisty a komunisty v naší straně již musí být ukončen. Ale musí být ukončen nikoli naším ústupem, nýbrž naším bojem za to, aby KSČM nebyla komunistickou stranou jen podle názvu, ale i podle svého programu a své činnosti.

Stejně tak není správné, jak se někteří funkcionáři KSČM chovají k mladým komunistům, kteří se ze všech svých sil snaží o to, aby zde byla silná, revoluční komunistická strana, která by byla vůdkyní všech vykořisťovaných mas. A ptám se, jak chce KSČM získávat nové členy, mladé komunisty, když se někteří její funkcionáři snaží mladým zabránit v boji proti kapitalismu? Jak chce KSČM bez mladých členů získat vlivnou pozici ve společnosti? Pokud chceme, aby KSČM získala nové členy, a to především z řad mladých lidí a z řad pracujících, pokud chceme, aby KSČM upevnila svoji pozici ve společnosti, tak musíme udělat vše proto, aby z vedení naší strany vymizel kariérismus, revizionismus, reformismus a oportunismus. Musíme dát na sjezdu jasně najevo, že si jako členové KSČM přejeme radikalizaci strany a její návrat k marxismu-leninismu.

Také je potřeba se podívat na působení KSČM v naší republice od roku 1990. Již 21 let je zde strana, která se sice jmenuje „komunistická“, ale mnohdy se její představitelé jako komunisté nechovají. Reformní politika ustrašených funkcionářů naší strany dovedla KSČM k pouhým 11% v posledních volbách a k velmi nízkému počtu mladých členů a dělníků ve straně. Je však potřeba připomenout, že když byl Miroslav Grebeníček předsedou naší strany, pozice KSČM ve společnosti a mezi pracujícími se upevnila a KSČM byla stranou nezávislou na sociální demokracii. Od roku 2005 se však z KSČM stala nevýrazná, pasivní strana, které chybí mladé síly a která nemá ve společnosti téměř žádný vliv. A právě nadcházející sjezd by měl pomoci udělat z KSČM skutečnou komunistickou a revoluční stranu.

Ale je to také na nás. O Stalinovi, Gottwaldovi a marxismu-leninismu nestačí jen mluvit. Je potřeba, aby se naše slova, která vyslovujeme vždy na schůzích a konferencích, stala skutečností. Je potřeba proměnit naše slova ve skutečnost. Mnozí naši soudruzi třeba i zastávají marx-leninské názory, ale je v nich vypěstován strach z reakcí systému. Otázkou je, zda se nebojíme zbytečně, zda se vůbec

Něco málo o Libyi

Muammar Kaddáfí se stal vůdcem Libye v roce 1969. Životní úroveň Libyjců se zlepšila výrazně od roku 1970. Stavebnictví, vývoj projektů a vysoké ropné příjmy umožnily libyjské vládě zvýšit životní úroveň obyvatel. Společenské postavení a status žen a dětí se zvláště zlepšil. Bezplatné služby (zdravotnictví, vzdělávací systém, bydlení a základní potraviny) zajišťují základní potřeby - Kaddáfí uznal, že bydlení je biologická potřeba člověka. Nízké procento lidí bez přístupu k bezpečnému zdroji vody, zdravotnictví, kanalizaci, vedou k průměrné délce života 70,2 let. Tyto služby současně snižují úmrtnost dětí z dřívějších 105/1000 na 20/1000 (1998). Průměrné GDP na obyvatele je 14,192 dolarů. Politicky libyjská vláda oslabilu soukromý sektor a upřednostnila drobné podnikání. Tím bylo zamezeno akumulaci bohatství malým procentem populace. Libye není vysoce polarizovaná společnost, jež by byla dělená extrémy - bohatstvím a chudobou...

Další informace také zveřejňuje www.osud.cz:

GDP na obyvatele \$ 14.192, měsíční podpora v nezaměstnanosti \$ 730, měsíční plat zdravotní sestry \$ 1.000, příspěvek při narození dítěte \$ 7.000, měsíční podpora nesamostatně výdělečně činných (závislých) osob \$ 1.000, nevratná dotace státu na pořízení bytu pro novomanžele \$ 64.000, nevratný příspěvek na provozování živnosti \$20.000, cena benzínu \$ 0,14/ litr. Zdarma: zdravotní péče a část léků, školní vzdělávání. Vzdělávání a stáže v zahraničí: placeny státem. Nájemné: neexistuje. Platby za energie v domácnosti: neúčtují se. Automobil: zpravidla z 50% dotuje stát. Úvěry bez úroků. Systém obchodů pro mladé rodiny (ne-bohaté) za dotované ceny výrobků. Alkohol-nežádoucí, není.

Velice bych si přál, aby mi někdo vysvětlil, co že to chtějí importovat kapitalistické a imperialistické státy do Libye? Demokracii? Vždyť v Libyi neexistují strany, ale samospráva s výbory a lidovými kongresy. Co že to chtějí importovat do Libye? Kapitalismus? Vždyť státy EU a USA jsou zadluženy? Vždyť tyto země svými kapitalistickými a ekonomickými systémy přímo produkují chudobu a bezdomovectví. V předluženém kapitalismu USA je na potravinových listcích asi 50 milionů lidí.

Chtějí opravdu tyto země importovat demokracii a kapitalismus? Nebo chtějí Libyi privatizovat (ukrást) ropu, zlato a jiná nerostná bohatství? Válka v Libyi má dvě strany. Kapitalismus se neštít bombardovat školy, nemocnice, úřady a i státní televizi. Nedávno NATO vybombardovalo televizi s odůvodněním, že prý Kaddáfí používá televizi k útaku a přitom útlak provádí NATO. Že bych šel vystřílet redaktoři ČT, jestliže mi jejich zprávy připadají neobjektivní, válečné propagandistické, provládní a striktně kapitalistické? Že cokoliv nepravcového nebo levicového je automaticky špatné?

Jedna strana informační mince - pravdy - je mediální a druhá je realistická. Nejhorší je, že média vlastní kapitalisté a manipulují informace. O tom jsme se mohli přesvědčit, když se začalo s masáží při válce v Iráku, kde Reuters na objednávku CIA a armády vysílala přísně direktivně formované zprávy o zbraních hromadného ničení, spolupráci s Al-kaidou i přes skutečnost, že zbraně hromadného ničení tam nebyly nalezeny a mezinárodní inspektoři zpravovali o „čistých“ skladovacích prostorách, přičemž jakákoliv kooperace s organizací Al-kaida byl holý výmysl. Nakonec se potvrdilo, že tzv. Embed novináři jsou vysoce neobjektivní a fungují tam, kde jim armáda dovolí natáčet. Tito novináři jsou něco jako hlasné trouby kapitalistické propagandy a spolu s korporátními médii pomáhají udržovat ve společnosti tu jedinou pravdu - tu mediální.

Kdybych byl dítě, asi bych tomu věřil, že hodní Američané jdou zachránit země od zlých diktátorů a teroristů, ale to, že jejich propaganda selhává (internet, chyby v propagandě) umožňuje skulinami vidět čistější obraz, děsivější a pravdivější, než ten, který je nám předkládán ke konzumaci. Dnes už ovšem nemůžeme hovořit pouze o imperialismu USA. Současnost nás vystavuje obrovské síle, síle globálního kapitálu. Tam, kde jsou diktátoři, je i ropa. Tam, kde je ropa, jsou i diktátoři...

Dalibor Špidla

na internetu, tak v televizi a novinách. Na těchto snímcích a videích, které si tito vrazi a teroristé pořizovali pro své osobní zvrácené uspokojení, je jasné vidět, jak vypadá americká demokracie v praxi.

Je naprosto jasné, že zabitím Muammara Kaddáfího a likvidací skutečné nezávislosti a svobody Libye, kdy za jeho vlády životní úroveň řadových Libyjců rok od roku rostla a jeho země prosperovala, kdy všichni měli přístup k bezplatnému školství, zdravotnictví a sociálním jistotám, o kterých si teď bude moci nechat libyjský lid už jen zdát, Západ stvořil dalšího z mnoha velkých mučedníků, který padl za svoje revoluční přesvědčení a jistě se stane vzorem pro mnohé, kteří se ho rozhodnou následovat, a to především v samotné Libyi, kde až se dostaví skutečné dopady ztráty kontroly nad ropnými nalezišti a veškerý prospěch z nich půjde do kapes nadnárodních korporací financujících tuto válku a samotní Libyjci z toho, co by mělo patřit jim, uvidí jen drobný pakatel, tak si teprve uvědomí, co všechno ztratili a třeba se pokusí vybojovat si to zpátky.

Důležité je ovšem také říct, že do situace, která vedla až k jeho pádu, se Muammar Kaddáfí dostal víceméně vlastní vinou. Jeho politika jistého „usmířování se“ se Západem, snaha zalíbit se těm, co si přáli jediné - a myslím, že není potřeba popisovat jak silně, záběry s jeho mrtvým tělem o záměrech jeho nepřátel mluví dostatečně. V podstatě se dá říct, že vývoj v Libyi a rovněž v celém arabském světě je až neuvěřitelně podobný tomu, co se odehrálo na konci osmdesátých let v celém socialistickém bloku, a to jak u nás, tak hlavně v Sovětském svazu, kdy se jeho představitelé nechali plácát po zádech

a podávali si s úsměvem ruce s představiteli vykořisťovatelských, kapitalistických režimů, toužících jen po jeho rozdrčení a přivlastnění si obrovského majetku, který byl za dobu budování socialismu vytvořen pracujícím lidem ve všech těchto zemích. Tato podobnost je až zarážející, Kaddáfí selhal při obraně své revoluce a podcenil nebezpečí ze strany těch, kteří se ho potřebovali zbavit a z tohoto selhání a potvrzení, že kapitalista nikdy nespí, ale je stále hrozbou pro každého, kdo se mu jakkoliv postaví, je potřeba se znovu poučit.

Především by si z těchto skutečností měla vzít velké ponaučení samotná KSČM, jejíž představitelé v čele s Vojtěchem Filipem se neustále snaží zavděčit fašizoidním představitelům

pravicových stran, kdy jejich tendence, abychoť byli takzvané přijatelnou stranou, která se musí neustále za něco omlouvat a stále více opouštět svou komunistickou identitu, ze které ale v současné době zbyla už jen ta rudá barva a pár skutečných uvědomělých komunistů v čele se soudruhem Grospičem, hájící stále zásady marxismu-leninismu, nebojící se tvrdě vystoupit proti obhájcům vrahů a teroristů Mašinům, jakým je například Nečas, Vondra a jim podobní, vedou stranu do stále ustrašenějšího a tragikomického stavu, a to i přesto, že hněv v lidech proti tomu, co se v naší zemi děje, stále stoupá a komunistická strana tak nemá v podstatě co ztratit, tedy pokud by byla skutečně komunistická a dokázala by ty lidi oslovit a získat na svou stranu. Někteří představitelé naší strany by si totiž měli uvědomit, že je naprosto jedno, jak se kdokoli z nich bude snažit zalíbit představitelům buržoazního státu, jelikož ti, co proti nám stojí, by si přáli udělat s každým komunistou přesně to, co provedli placení žoldáci Západu Muammaru Kaddáfímu, střelili nás jednoho po druhém do hlavy, a můžeme si být jisti, že ve chvíli, kdy by snad hrozilo, že se lid postaví proti zájmům domácího i nadnárodního kapitálu, by s tím neměli sebemenší problém.

Na závěr bych řekl asi tolik: události v Libyi a dalších arabských státech, ale i ve zbytku světa zmiťaném stále petruvávající hospodářskou krizí, která bude v následujících měsících neustále slít, jednoznačně ukazují jedno - kapitalismus pomalu umírá, všichni vidíme situaci v Řecku a v dalších státech Evropské unie, USA se pomalu blíží k bankrotu a lidé se začínají bouřit; všechny imperialistické války, které v současnosti probíhají a ty co nás ještě čekají, jsou jedinou cestou, jakou umí kapitalismus nalézt z krize, ovšem ta je dnes už tak hluboká, že ani ta největší možná válka jeho zánik nezastaví, jen zpomalí. Co přijde pak, je jen na nás a je potřeba se na to pořádně připravit.

Jiří Hráček

bát systému, který denně vykořisťuje miliony pracujících a který je největším nepřítelem všeho lidstva. V čem spočívá síla kapitalismu? Rozhodně ne na osvobozující vůli dělnické třídy. Osvobozující vůle dělnické třídy je zdrojem pro komunistickou stranu, vůle a politika komunistické strany je inspirujícím zdrojem pro dělnickou třídu. Síla kapitalismu spočívá v násilí, v utlačování, ve fašismu, ale i v psychologickém boji. Princip psychologického boje buržoazie proti komunistům se zakládá na strategii, vyvolat v samotných komunistech strach ze zákazu politické působnosti a parlamentní činnosti, aby se komunisté sami báli a sami se změnili na neškodné reformisty. V současnosti není náš největší nepřítel daleko, není to buržoazie. Je blízko, je právě v naší straně. Zvítězíme-li nad naším vlastním strachem z buržoazie, zvítězíme-li nad reformistickými a ústupkovými tendencemi ve vedení naší strany, zvítězíme i nad kapitalismem.

Pamatujme na to, že jsme komunisté a chceme působit v komunistické straně a že naším cílem musí být boj za zájmy pracujících a za jejich vítězství v socialistické revoluci. Komunistická strana má přece svoji historickou úlohu, osvobodit svět od třídního útlatu a vykořisťování. Od kapitalismu. Ptám se, pokud my komunisté nesvrhneme kapitalismus, kdo jiný ho svrhne? Pokud nebudou komunisté v čele pracujících, kdo bude v čele pracujících? A opravdu chceme nechat kapitalismus, aby vyvolal nástup fašismu a tím opět ohrozil existenci lidstva? Je naší povinností tomu zabránit.

Ať je na následujícím sjezdu zvoleno vedení, které bude naší stranu radikalizovat a připraví ji na stále zostřující se boj pracujících proti kapitalismu. Předseda komunistické strany by se neměl bát o sebe a o svoji funkci, ale o osud dělnické třídy v naší republice. Ve vedení strany musí být lidé, kteří nebudou bojovat tolik o poslanecký mandát, jako o vítězství všech pracujících v boji proti kapitalismu. Musí tam být lidé, kteří si uvědomí, že nejde jen o ně, nejde jen o několik tisíc členů naší strany. Tady jde o miliony pracujících a vykořisťovaných, a to nejen v naší republice, ale v celém světě. Osvobodit proletariát z okovů imperialismu je úkolem všech skutečných komunistických stran na světě. Chceme snad stranu, která se bude zříkat své vlastní revoluční minulosti, kvůli tomu, aby se zavděčila současnému systému? Chceme stranu, která se, místo aby uznávala marxismus-leninismus, bude přizpůsobovat buržoazním ideologiím a buržoaznímu systému? Tím, že jsme se stali komunisty, jsme si vybrali těžký boj. Boj těžký, tvrdý, ale za správnou a krásnou věc. Boj za vybudování komunistické, beztřídní společnosti, a tento náš boj, který tady před devadesáti lety začali zakladatelé KSČ, musíme dovést k vítěznému konci.

Naše strana musí být komunistická. Ale v současnosti jsou její čelní představitelé mnohdy největší zárukou antikomunismu v České republice a svými reformistickými postoji pouze podporují kapitalistický systém. Jako příklad reformistických frází v naší straně lze uvést např. teorii o „nenásilné cestě k socialismu“. Ale dějiny nám přece dostatečně ukázaly, že pokud je buržoazie alespoň trochu silná, tak se moci a výrobních prostředků dobrovolně nevzdá. Vzpomeňme si na to, jak páni kapitalisté podporovali fašisty a vznik 2.světové války, kvůli tomu, aby nepřišli o svá panství. A ptám se reformistů: Budeme snad čekat kvůli nenásilné revoluci na třetí světovou válku? Karel Marx kdysi řekl: „Uhýbání před bojem vyžaduje více obětí, než boj sám.“

Musíme být stranou, ke které bude s nadějí vzhlížet proletariát, ve které bude proletariát vidět svoji vůdkyni v třídním boji s buržoazií. Jsme komunisté a pokud chceme, aby naše strana byla komunistická, musíme na nadcházejícím sjezdu zvolit do vedení strany skutečné komunisty.

Volba je na nás. Buď se přihlásíme k historickým úlohám komunistické strany a k revoluční činnosti, nebo se budeme jen dívat s reformistickými frázemi na to, jak kapitalismus okrádá, vykořisťuje a zotročuje drtivou většinu občanů v naší republice. A já věřím, že se rozhodneme k tomu, k čemu se v roce 1929 rozhodli i naši předkové.

My jsme komunisté a máme rudé srdce. Snažme se o to, abychoť měli i rudou a komunistickou stranu.

Já bych chtěl ukončit svůj projev citátem jedné z nejvýznamnějších osobností v dějinách komunistického hnutí a v dějinách lidstva, soudruha Josifa Stalina. Nechci přednést jeho citát jen tak pro zábavu, ale chci ho přednést proto, že je nejvyšší čas, abychoť to, co říkáme, i uskutečňovali.

„Komunistická strana nemůže hlásat falešná hesla, která nejsou uskutečnitelná, kterým nevěří sama strana, která některé strany hlásají proto, aby obelstily masy. (...) U ní není rozdíl mezi slovem a činem; ona neklame masy, říká lidem jen pravdu a nestaví svou politiku na demagogii, ale na vědecké analýze třídních sil.“

SMKČ-KSM na demonstraci ProAlt 22. 10. 2011

22. 10. 2011 se jako další pokračování českých protivládních a světových protestů proti kapitalismu (ne jenom proti chamtivosti bankéřů, jak se snaží nám média vnutit) konala demonstrace ProAlt v Praze na náměstí Republiky. Komsomolci, kteří se již od rána zúčastnili Pražské teoreticko-politické konference (kde bych vyzdvihl výborné projevy ss. M. Havlíčka, M. Semelové, P. Kračmara) se k demonstraci připojili v počtu blížících se dvěma desítkám někdy kolem půl třetí. Postavili jsme se na místo blízko Obecního domu a rozvinuli prapory SMKČ a KSM s Che Guevarou. Postupně se k nám až nečekaně

hlásily různé skupiny ať Mladých sociálních demokratů, obyčejných pracujících či cizinců, fotící se s rudými prapory. Mezi demonstranty byly rovněž roznášeny letáky s protikapitalistickým tématem aktivisty z úrodné Hané.

Tím končí výčet kladných zážitků. Zanedlouho se k nám přiblížili pořadatelé, kteří nás přece nevylučují, ale schovejte ty prapory, prý propagace politické strany. (Které? Vojta Bartákovec dostává z rudého praporu a z srpu a kladiva kopřivku.) Jako znamení ústupku jsme sundali prapor SMKČ a ponechali Che Guevaru, načež přišel jiný pořadatel, že i to máme sundat, což už jsme odmítli, jelikož s tímto systémem ustupování bychom museli sundat vše, co vzdáleně připomíná rudou barvu. Poté se u nás vystřídalo několik pořadatelů tvrdících, že propagujeme politické hnutí (což ale podle nich velký plakát Romské iniciativy či Moravanů či ČSSD není, tož příště udeřím velký plakát se s. Stalinem s nápisem "Nečasi, Nečasi, skončíš jako fašisti u Stalingradu, což by nebyl prapor, ale transparent; věřím, že by si pořadatelé nějaký důvod na vyhánění našli, někteří holt chtějí skutečnou porážku kapitalismu, jiní zase bezproblémové vztahy s buržoazním tiskem). Nakonec bylo vyjednáno, že prapory budou povoleny na pochod a před sídlem vládních Strak.

Kolem půl čtvrté se pochod vydal ulicemi Starého Města směrem k Úřadu vlády, přes Staroměstské a náměstí Krasnoarmějců, čítal cca 1500-2000 aktivistů. Pochod, pokud zrovna polovina účastníků netroubila, skandoval "Hanba vládě", "Sociální škrt, nezaměstnanost - máme toho dost", "Kapitalismus - bída, hnus", "Vláda proti lidem, lidé proti vládě", "Ať žije socialismus!" Kuriozitou pochodu byl aktivista s piketou "Reformovat kapitalismus". (Tito lidé se budou divit, až sociální demokracie bude dělat stejné kroky jako tato vláda, jelikož její politika, stejně jako všech buržoazních stran, je ochrana kapitalismu.) Po příchodu k Úřadu vlády začaly projevy politických vůdců "opozičních" stran, např. O. Lišky, který byl v minulé vládě ministr školství, či B. Sobotky, bývalého ministra financí, který započal deregulaci nájmů. Během projevů, které nebyly k místu, kde jsme stáli, příliš slyšet, rozdávali trockisté svůj časopis Solidarita, který sice je hezký barevný, ale dvě a půl stránky o "staliněské byrokracii" jsou důvodem, proč bych si ho nepřečetl. Kolem 17. hodiny se začali demonstranti postupně rozcházet.

Na naší účast byly veskrze dobré ohlasy (až na anarchistické a reformistické pořadatele ProAlt a mladé floutky, kteří si myslí, že když mám za zadkem BIS, si můžu strkat do komsomolce). Celkově bych demonstraci hodnotil průměrně, jelikož počet sešlých se demonstrantů vzhledem k situaci v zemi závratný nebyl.

Josef Dastan,
SMKČ Vysočina

Tři pietní akty 1. listopadu 2011 v Praze

V úterý 1. listopadu 2011 se členové a sympatizanti Svazu mladých komunistů Československa (SMKČ) z Prahy a okolí zúčastnili pietních aktů u hrobu představitelů čs. revolučního dělnického hnutí a na Čestném pohřebišti krasnoarmejců v Praze na Olšanech a na kobyliské střešnici u příležitosti 93. výročí vzniku Československé republiky (28. října), 94. výročí Velké říjnové socialistické revoluce

Irma do posledních dnů, i přes nemoci, které ji sužovaly, pracovala pro myšlenku socialismu a komunismu - bez jejich organizačních schopností a překladatelských služeb, ať už přímo na akcích, nebo celých tiskovin (připomeňme alespoň časopis Rudá výstavba) se jen těžko obejde jak činnost ústeckých komunistů či Revoluční svaz přátel Ernsta Thälmana, tak také Haló noviny, které často uveřejňovaly její překlady, např. o odporu vůči likvidaci památníku Ernsta Thälmana v Ziegenhals či o rozsáhlých aktivitách antifašistických, jako je každoroční velká blokáda akce neonacistů v Drážďanech.

V dnešní době, která přeje udavačům a vyznamenávačům vrahů, těm, kteří rozešťávají pracující jednotlivých zemí mezi sebou, kteří v naší zemi staví chudé proti chudým, přeje spekulantům, prodejným novinářům a ještě prodejnějším politikům, byla ona příkladem internacionalisty, laskavého k mladým komunistům, kterým pomáhala až do konce, a nesmlouvavého k těm, kteří vzývají fašismus či si svůj život staví na zádech pracujících.

Bude nám všem, kteří jsme ji znali, velmi chybět. Na akci pod Sněžkou zase nebyl čas, chvíli jsem s ní hovořil a pak jsme se spolu srdečně rozloučili s tím, že se uvidíme na výroční schůzi Revolučního svazu přátel na podzim...

O charakteru této ženy vypovídá úryvek z článku ZPUSTLÝ SAD OPĚT KVETE z časopisu Obrys-Kmen: „Po převratu 1989 zpustl Růžový sad (v Lidicích k uctění památky obyvatele obce, vyvražděné a vypálené před 65 roky německými nacisty), kde za socialistického Československa kvetlo pětadvacet tisíc květů ze všech končin světa. Ale nyní, zrestaurovaný, opět září v plné kráse.

Mezi lidmi na pietním shromáždění byla i Irma Martinovská, učitelka z lázeňského města Teplice, která mě před drahnou řádkou let učila. Irma mi ukáže zcela na kraji záhonu jednu z rudých růží: »Podívej, tohle je růže Věry Pickové z Prahy, kterou jsme tady zasadili s německými přáteli při obnovování sadu. A společně jsme tu růži pokřtili a dali jí jméno VIERA.« Skloním se k Věřině růži. Nádherně voní. A vzpomínám, jak mě již zesnulá Věra Picková, bývalá vězenkyně koncentračního tábora Ravensbrück, kde trpěla s lidickými ženami a matkami, vybídla, abych se rovněž snažil probouzet k životu Růžový sad v Památníku Lidice...

ikdy nezapomeneme, Irmo, na Tvou, v časech, kdy vítězí ostré lokty a převlékání kabátů, světlou památku. V boji o vědomí lidí, který jsi vedla celý život i jako učitelka, o lidská práva, nejen ta papírová, budeme pokračovat!

Čest Tvé památce!

David Pazdera

Muammar Kaddáfí se stal dalším revolučním mučedníkem a pro nás poučením

Před pár dnů přišly první zprávy o tom, že takzvaní povstalci či rebelové dopadli libyjského vůdce Muammara Kaddáfího. Nejdříve se tvrdilo, že byl zraněn zajat, postupně vyšlo najevo, že byl zabit, tedy spíše sprostě zavražděn zaprodanci západního imperialismu, a to samozřejmě ze strany USA, NATO a EU, jeho tělo bylo těmito žoldáky a kontrarevolucionáři následně nechutně zhanobeno a odporné výjevy tohoto zbabělého činu se, asi díky sadistickým sklonům těchto rádoby demokratů, pseudohumanistů a bojovníků prý za svobodu, ale ve skutečnosti, jak dobře víme za cizácké zájmy ve snaze rozkrást národní bohatství libyjského lidu v podobě bohatých zásob ropy, o které jde zločinná a loupeživá vláda USA a jejich rovněž neméně zločinnými evropským postkoloniálním spojencům v čele s Francií a Velkou Británií především, vše ostatní jsou jen účelové lži a propagandistické nesmysly zakrývající skutečnou podstatu americké imperialistické politiky pomalu směřující k zotročení celého lidstva a ke zpomalení zhroucení kapitalistického světa, dostaly do všech médií, kde se nad nimi prorozvírní, jistě „nezávislí a nestranní“ novináři začali okamžitě rozplývat až s nechutně vyšinutým nadšením, jako kdyby to byla banda nějakých sociopatických psychopatů, a to jak

Jsme jednoznačně proti zavedení školného!

Volby v roce 2010 kvůli síle manipulace panských médií či nepochopení politické situace mladými vyhrála zpátečnická pravice. Ta obnovila svůj starý projekt znovuzavedení školného na veřejných vysokých školách (můžeme si být jisti, že těmi to neskončí, ve "vyspělých západních demokraciích" je zpoplatněno i střední školství), který má prý oživit a přinést další peníze do škol (kde peníze skutečně chybí, což je spíš způsobeno neschopností vyčlenit více peněz z rozpočtu). Jak je vidět u zdravotnictví, amorální protiústavní poplatky nic nevyřešily a stav zdravotnictví se přes další zvýšení poplatků nedaří řešit a dále se privatizuje a odcizuje.

Stejně tak školné nezadrží pád školství od roku Sametového omylu 1989, ale pouze omezí mnohým geniálním či schopným studentům vystudovat, umožní školy jen pro nejbohatší a pan Dobeš či jiní kapitalističtí ministři bude moci dát sekretářce či jiné pro něj prospěšné duši mnohem větší prémii či utopit peníze v nesmyslných projektech s pomocí soukromých agentur (které většinou nikdo nehlídá). Nejenže školné školství nepomůže (to dokáže pouze systémová změna z kapitalismu do socialismu a přísun peněz do škol), ale je to další krok k formě amerického či školství "západní civilizace" (např. ve Velké Británii může školné dosahovat až 250 000 Kč v přepočtu za semestr), které nedosahuje naší úrovně. Hlavním důvodem, proč školné nezavádět je, že bezplatné školství je jedno ze základních lidských práv (sám jsem jednou slyšel, že se jedná spolu s bezplatným zdravotnictvím a právem na práci o "komunistické lidské právo"; nevím, od kdy se lidská práva dělí ideologicky) zakotvených v Ústavě.

Kapitalisté nesmějí pobírat peníze za prosté vystudování! (A přitom podporovat druhy škol jako jsou soukromé a církevní, kde se již školné platí a úroveň je všelijaká, ale když jsou soukromé, proč by je měl podporovat stát?) Tím bychom se vrátili o desítky let v pokroku nazpět.

Už tak stojí měsíc studenta VŠ mnoho peněz (strava, bydlení, doprava, pomůcky a další výdaje), podle statistik Ministra školství, mládeže a tělovýchovy průměrně 10 tisíc Kč. Student z Třebíče, studující v Praze, má jistojistě větší náklady než zlatá mládež, jezdící do školy kabrioletem a volící TOP 09. Připravovaná forma "stravitelnější a mírnější forma" odloženého školného jednoznačně není lepší. Sice studenta a jeho rodinu nezruinuje přímo během studia, ale zadluží ho až po jeho dokončení. Tím přibude další položka, která vznikne, když chce student/ka zakládat rodinu, kupovat bydlení či jiné výdaje potřebné většinou ihned po vystudování. Bude se to hodit pouze bankovním či jiným finančním institucím, které půjčují peníze, aby mohly zvětšovat své zisky. (Když už nejde tunelovat továrny, zemědělská družstva a ani z armády a velvyslanectví toho moc nezbylo, přichází na řadu studentstvo, důchodci a nemocní, na které přichází vysávání kapitálu.)

Zároveň je to pokrytecké od ministrů, kteří za období socialismu mohli vystudovat kvalitně a zadarmo (premiér - fyzik, ministr - chemik).

I proto by každý student, který nechce splácet dluhy či se dívat na čím dál se zhoršující kvalitu školství, podpořit petici proti školnému, uspořádanou SOS Student, sdružením, které již s předchozími návrhy amorálních poplatků za intelekt bojovalo.

Ne školnému! Ne další devastaci školství!

Stanislav Vochyán,
člen petičního výboru SOS student

ZTRÁTA PRO KOMUNISTICKÉ HNUTÍ

V pátek 16. 9. t.r. ve věku 77 let náhle skonala soudružka Mgr. Irma Martinovská, předsedkyně české sekce Revolučního svazu přátel Ernsta Thälmana, předsedkyně Krajské rady Klubu českého pohraničí Ústeckého kraje, principální komunistka a pro současný buržoazní režim velmi nepřijemná obhajovatelka historické pravdy. A také můj přítel.

Na akci na Strečně na Slovensku (kde jsme byli následující den, 17. 9., společně se soudruhy ze Slovenska a z Klubu českého pohraničí uctít památku francouzských partyzánů, padlých ve Slovenském národním povstání) jsme jí všichni (a také Anděle Dvořákové, předsedkyni Českého svazu bojovníků za svobodu, která zemřela nedávno) vzdali hold.

(7. listopadu) a Památky zesnulých (2. listopadu).

Nejprve byly květiny se stuhami SMKČ společně se svíčkou položeny ke společnému hrobu revolucionářů vyhozených po kontrarevoluci ke zdi Olšanských hřbitovů z Národního památníku na Vítkově.

Následně se účastníci pietního aktu přemístili na čestné pohřebiště krasnoarmejců (příslušníků Rudé armády) ve východní části Olšanských hřbitovů, kde byly květiny se svíčkou položeny u centrálního pomníku i na sousedním pohřebišti hrdinů Pražského povstání. Čestné pohřebiště sovětských vojáků, kteří padli v boji za osvobození Prahy, bylo zřízeno na Olšanských hřbitovech hned r. 1945 zásluhou komunistického primátora Václava Vacka. Pozůstatky padlých

bojovníků sem byly převezeny z různých míst a hřbitovů v Praze. V obdélníku z hořického pískovce jsou usazeny žulové pomníčky, na každém je hodnota a jméno - celkem 436 hrobů těch, kteří položili život v posledních dnech a hodinách druhé světové války. Na Čestném pohřebišti je i pamětní deska se jmény všech pohřbených, od prostých vojinů až po generála. Mezi nimi je šest hrdinů Sovětského svazu. Tady je pohřben i poručík Ivan Grigorjevič Gončarenko, velitel legendárního tanku číslo 23, který za úsvitu 9. května 1945 vjížděl jako první do Prahy. Je tu i náhrobek sovětského chlapce, osmiletého syna majora Tolmačova, který v Praze zemřel na následky válečných útrap.

V r. 1975 bylo pohřebiště nově upraveno a v jeho středu byl vztyčen pomník se symbolem pěticipé hvězdy, srpů a kladiva na vrcholu. Zdobí ho dvě sochy sovětských vojáků, kteří jako by tu stáli čestnou stráž nad hroby svých spolubojovníků. Po bočních stranách pomníku jsou zvětšené medaile, jež byly udělovány za osvobození Prahy.

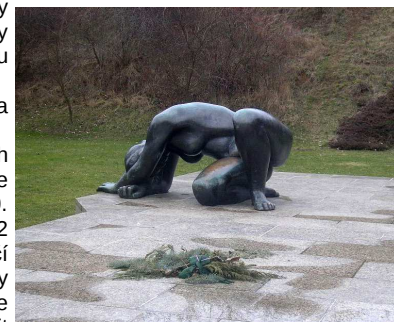
Roku 1979 bylo Čestné pohřebiště krasnoarmejců na Olšanech zařazeno mezi národní kulturní památky.

S vděčností jsme vzpomněli i dvou představitelů KSČ padlých v boji proti fašismu - Jana Švermy (zemřel vyčerpáním ve Slovenském národním povstání při přechodu hory Chabeneč 10. listopadu 1944) a Jožky Jabůrkové (umučena 31. července 1942 v koncentračním táboře v Ravensbrücku) - jejichž sochy se tyčí v blízkosti čestných pohřebišť na Olšanech. Byly sem přemístěny v prvním případě od Švermova (dnes Štefánikova) mostu a ve druhém případě z Košíř, kde musely v 90. letech ustoupit kontrarevoluci.

Z Olšan se mladí komunisté přesunuli do areálu kobyliště stělnice, kde mělo pokládání květin a svíčky již za tmy v neosvětleném areálu své zvláštní kouzlo. Stělnice v Kobylicích vznikla r. 1890 a byla určena pro výcvik pěchoty. Za 2. světové války zřídili nacisté v její zadní části popravistiště. První popravy se tu konaly už tři dny po nástupu Heydricha do funkce říšského protektora - 30. září 1941. Mezi oběťmi byli i redaktoři Rudého práva Jan Krejčí, Václav Křen a Vratislav Šantroch. Podle neúplných seznamů bylo na stělnici v Kobylicích popraveno po atentátu na Heydricha od 28. května do 4. července 1942 celkem 1 381 lidí. Mezi nimi byl i spisovatel - komunist Vladislav Vančura, novinář a sportovec - komunist Evžen Rošický, členové I. ilegálního Ústředního výboru KSČ, literární vědec - komunist Bedřich Václavěk a pražský primátor - národní socialista dr. Otakar Klapka.

Stavba bývalé konírny byla poslední věznicí odsouzených. Při salvách spouštěli nacisté motory nákladních aut, aby nebylo slyšet střelbu. Když se konaly v době stanného práva popravy, nesměli občané v okolí od 18. hodiny večerní do 6. hodiny ranní opouštět byty ani otvírat okna. Poslední popravy se tu konaly ještě 7. května 1945 - dva dny před osvobozením.

Po osvobození byla část stělnice s místem popravistiště pietně upravena. Roku 1964 byla stělnice v Kobylicích zapsána do soupisu kulturních památek a celé území bylo nově upraveno; úpravy skončily k 30. výročí osvobození Československa Rudou armádou. Od r. 1978 je kobyliště stělnice národní kulturní památkou. Architekturu celého areálu s valy a s branou, mozaiku v místě bývalé konírny a čtyřmetrovou sochu ženy, jež je symbolem odporu proti fašismu, doplňují slova básníka Miroslava Floriana (1931 - 1996) v průčelní betonové desce u vstupu: "Zastav se na chvíli, krev naše vstoupila do této země, ale my znovu se vzpřímili."

Areál kobyliškého popraviště, ač těsně obklopený panelovými i rodinnými domy, je dne s téměř zapomenut, o čemž svědčí skutečnost, že v době naší návštěvy zde nebyly položeny téměř žádné květiny a vůbec žádné věnce ani svíčky. (Zato část pamětních desek je vandalsky poškozena, počmárána, a na části z nich jsou patrné dokonce stopy kulek - jakási hyena se neštilila střilet do seznamů zastřelených...!) A to jen několik dnů po výročí vzniku Československé republiky, za jejíž existenci položily život stovky mučedníků na kobyliškém popravišti - a jejíž existence je už 18 let minulostí...

Čest památce našich revolučních předchůdců, čest památce padlých vlastenců - bojovníků proti fašismu! Nikdy nezapomeneme!

Leopold Vejr

(s využitím textu z knihy V. Cibuly "Objevujeme Prahu", Albatros, Praha 1988)

Rozhovor s. Martina Peče pro Parlamentní listy

Na práci popeláře 28 uchazečů. Mladý soudruh o "hrůzách" současnosti

Martin Peč je předsedou Svazu komunistické mládeže Československa Prostějovsko. Je mu 26 let a mimo jiné tvrdí, že Vojtěch Filip vede KSČM špatným směrem.

Co pro tebe znamená být komunistou?

Znamená to pro mě být plnohodnotným člověkem a ne hyenou, která jen čeká na to, až jí spadne něco ze stolu, nebo koho v tom sobeckém kapitalismu sežere.

Co je cílem SMKČ a o co usiluje?

Svaz mladých komunistů Československa funguje jako organizace komunistické mládeže a usiluje o to pomoci při politických změnách směrem k socialismu. Tím nemyslím návrat k nějaké nostalgii, ale k sociálně spravedlivému uspořádání společnosti bez jakéhokoli vykořisťování. Snažíme se upozorňovat na zločiny kapitalismu a jeho dopady. Jsme také antifašistická organizace. Účastníme se protestního hnutí a kromě toho se také věnujeme vzdělávací, kulturní, propagandistické a publikační činnosti. Někteří naši členové také kandidovali do zastupitelských orgánů, ale to nepovažujeme za prioritní. Chceme se dostat do povědomí lidí a ukázat na špatnost kapitalismu.

Jak vnímáš současnou politickou situaci v Česku?

Vnímám to už dlouhodobě negativně, ale v poslední době ta negace začíná stoupat. Vidíme to všichni na zhoršování sociální situace. Je cítit, že sociální problémy sílí, že sílí aktivizace občanů, i když zatím není tak silná, aby došlo ke změně systému. Problém je také fašizace společnosti. Tím myslím nejen dnes už dosti vyčpělý antikomunismus, ale hlavně nárůst fašizujících uskupení a to, že dostávají obrovský prostor v médiích.

O jaká uskupení se konkrétně jedná?

Narážím například na Bátoru a lidi kolem něj. Podpora Hradu je v tomto směru dost zářející. Pronikání fašizujících prvků do nejvyšších pater státní moci celou situaci ve společnosti zhoršuje. Viz Romana Jocha, který je obdivovatelem fašistického diktátora Pinocheta. Lidé mají obrovský prostor vyslovovat svoje názory v médiích. Prostor, který my jako levicová a ještě k tomu komunistická organizace, jsme nikdy nedostali. A to je pak otázka, jestli se jedná o soutěž politických názorů, anebo jestli se s lidmi počítá jako s ovci, kterým se něco skrze média předhodí a pak je v podstatě jasné, že to půjdou volit.

Co si myslíš o ekonomické krizi a Evropské unii?

Ekonomická krize byla naprosto logická a ukazuje to na nefunkčnost kapitalismu. Zároveň je ale krize zneužívána k tomu, aby byla posilována volná ruka trhu, žádné státní regulace. To celé má negativní dopady na sociální situaci většiny lidí. Zaklíná se růstem, ale vůbec se nemluví o přerozdělování zisků. Negativní dopady krize pocítujeme všichni, zisky z kapitálu jen hrstka lidí. Co se týče Evropské unie, tak nemám nic proti sjednocené Evropě jako myšlence, která je ustanovená na řešení sociálních otázek. To však není EU. Nesouhlasím ale s dnešní podobou Evropy jako koncernu Německa, Francie a Anglie, kde znamenáme jen levnou a kvalifikovanou pracovní sílu a jsme bráni jako

druhořadí sousedé a odbytiště nekvalitních výrobků. To, co je dnes prováděno s ČR ze strany EU, NATO nebo Mezinárodního měnového fondu, je obyčejný kolonialismus.

Co udělat proto, aby byl systém funkční?

Současný systém je ustanoven jako buržoazní demokracie se všemi výhodami, které pro buržoazii na úkor většiny lidí plynou. Lidé, kteří nevlastní velkokapitál, tu jsou jako páté kolo u vozu. Proto my s tímto systémem nepočítáme. Zároveň s ním ale žijeme a nejsme nějaká sekta, takže neříkáme, že nebudeme dělat nic, dokud se věci samy nezmění. A tou změnou nemyslím nějakou nutně násilnou formu převratu. Myslím změnu systému formou adekvátní situací. To není žádná novinka. Kontext roku 1917 byl také jiný než roku 1948. Konečně ani u nás před 63 roky násilná forma převratu nebyla. Chceme lidově demokratický stát, který odpovídá místním podmínkám.

Někteří lidé mohou namítnout, že vzhledem k tvému věku jsi minulý režim pořádně nezažil...

Zato jsem velice dobře zažil dvacet let kapitalismu. Nepocházím z rodiny prominentů nebo politicky angažovaných lidí. Snad jediný, kdo se v naší rodině nějak politicky angažoval, byl můj prapradědeček, který zakládal sociální demokracii v západních Čechách. Myslím si, že doba za minulého režimu dala lidem důstojnost a naději v lepší svět. Teď je potřeba zase lidem tu důstojnost vrátit. Nestávalo se jako dnes, že například operní pěvec musí pracovat na vrátnici.

V rámci normalizace ale přece skončilo hodně umělců a vzdělaných lidí takřikajíc u lopaty, protože nebyli dostatečně loajální straně...

Otázkou je, jaký počet je hodně. Ve srovnání s dneškem bylo dříve velmi málo těch, kteří nějak trpěli. Dnes by za tu kotelnu byli ještě vděční. Jen tady v Prostějově je na jednoho popeláře 28 čekatelů.

Měla doba před rokem 89 nějaké nedostatky?

Během čtyřicetileté éry mi vadí postupné návraty ke kapitalizaci od poloviny šedesátých let a také mi vadí perestrojka v letech osmdesátých. Obojí byl začátek konce, bohužel.

Co říkáš na snahu o zákaz KSČM a to, že za hákový kříž může mít člověk problémy, kdežto za rudou hvězdu, srp a kladivo ne?

Ti, kteří se snaží o zákaz KSČM, si tím kryjí vlastní kariéristickou minulost. Zakázat tuto stranu je nesmysl, maškaráda a předvolební tah. Například Štětina tím pokaždé usiluje o křeslo senátora. I kdyby došlo k represivním fašizujícím prvkům, zákazu, posílí to naši aktivitu a adekvátně zradikalizuje naši činnost. Obavy nemáme.

Co se týče druhé otázky, mohu říct jen to, že na své symboly jsme hrdí. Pod rudou hvězdou zemřelo 25 milionů sovětských lidí v boji proti Hitlerovi. Pod touto hvězdou doletěl první člověk do vesmíru. A pod hákovým křížem? Vzpomeňme na Osvětim, na Terezín, na Lidice. Takže z mého pohledu je nesmyslné toto porovnávat.

Je Vojtěch Filip dobrým předsedou KSČM?

Nechci se ho nijak dotknout, ale podle mě by předsedou komunistické strany měl být především komunista a zdá se mi, že Vojtěch Filip příliš ustupuje podnikatelskému živlu. Není konkrétní a kromě negativních výsledků ve volbách, kterých strana dosáhla za jeho působení, mám také dojem, že za dobu, co je předsedou, KSČM velice z pohodlně a zpasivněla, a to je nejkratší cesta do hrobu. Strana, pokud chce přežít, měla by na svém příštím sjezdu zvolit někoho mladšího a někoho s komunistickými názory a postoji. Myslím si, že i Vojtěch Filip si je vědom toho, že stagnace není řešení.

Kdo by měl nahradit Filipa v čele strany?

Jednoznačně poslanec Stanislav Grospič. Jeho aktivita v odborech je nesporná a jeho vystupování je vysoce charakterní. Myslím si, že on by mohl vnést nový a svěží vítr do budovy, která už začíná být trochu cítit zatuchlinou. Největší tragédií kromě nečinnosti totiž je, že se KSČM vzdává pozitiv své minulosti a lidé ji naopak paradoxně dnes volí pouze jako esenci KSČ a minulého režimu, nikoliv pro to, co v současnosti dělá. Strana je dnes dost neaktivní a vyhovuje jí to, pomalu se z ní stává druhá sociální demokracie.

31.10.2011 8:33, <http://www.parlamentnilisty.cz/parlament/212382.aspx>

